

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Olgy Zimové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Vinostrada, s. r. o.,** IČO 02967375
sídlem Korunní 588/4, 120 00 Praha 2 – Vinohrady
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Ondřejem Dlouhým
sídlem Berkova 444/8, 612 00 Brno

proti
žalovanému: **ředitel inspektorátu Státní zemědělské potravinářské inspekce**
sídlem Za Opravnou 300/6, 150 00 Praha 5 – Motol

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2022, č. j. SZPI/BF176-20/2022,

takto:

I. Rozhodnutí ředitele inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 4. 7. 2022, č. j. SZPI/BF176-20/2022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 57.708 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ing. Ondřeje Dlouhého, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Odůvodnění:

Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil opatření č. D022-11575/22/D ze dne 23. 6. 2022 („Opatření“) vydané inspektorkou Státní zemědělské a potravinářské inspekce („inspekce“), kterým bylo žalobkyni nařízeno stažení vín PK 20LT ALZAIA VINO FRIZZANTE BIANCO, Lotto 00255574, a SL 20LT ALZAIA VINO FRIZZANTE BIANCO, Lotto 00244587, („předmětná vína“), jež byla uvedena na zaslaných dokumentech Stampa del documento amministrativo di accompagnamento n. 22ITVEV00192S02699891 ze dne 2. 5. 2022 a Documento di transporto n. 3220692 ze dne 2. 5. 2022, a do do 4 dnů od doručení kontrolního materiálu.

2. Stažení vín z oběhu bylo žalobkyni uloženo na základě kontrolních zjištění, že žalobkyně porušila § 27 odst. 4 písm. a) bod 6 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství (dále jen „vinařský zákon“) tím, že neoznámila dovoz předmětných nebalených vín v množství 1 ks dle § 14a vinařského zákona a při nesplnění oznamovací povinnost dle § 14a nelze dle § 27 odst. 4 písm. a) bod 6 téhož zákona uvádět vína do oběhu.

3. Proti uvedenému Opatření podala žalobkyně odvolání, v němž jako zásadní namítala, že nebyly dány důvody pro plnění oznamovací povinnosti, neboť předmětná vína jsou vinařským produktem využívajícím výhradně jednorázový obal pro spotřebitele ve smyslu ust. § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona. K této námitce se vztahovala všechna její odvolací argumentace včetně odkazu na důkazní prostředky. Spor mezi účastníky o plnění oznamovací povinnosti žalobkyně dle vinařského zákona tedy vznikl v otázce charakteru obalu, v němž byla předmětná vína dovezena a následně na území České republiky dále obchodně distribuována („předmětný obal“).

Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vyšel z průběhu kontroly zahájené dne 13. 5. 2022 a zaznamenané v Dokladu o provedených kontrolních úkonech č. D019-11575/22 ze dne 1. 6. 2022 a č. D022-11575/22 ze dne 24. 6. 2022, zaměřených na dovozní doklady k předmětným vínům a na skutečnost, jak bylo s dovezenými vinařskými produkty následně na území České republiky naloženo. Po zjištění, že předmětná vína byla naskladněna a dále uváděna na trh v obalech KEYKEG a POLYKEG o objemu 20 litrů (také „předmětné obaly“), inspekce poukázala na předchozí kontrolu vedenou pod č. j. KS002-11575/21, provedenou v roce 2021, („předchozí kontrola“), již v průběhu které žalobkyně neprokázala, že by uvedené obaly splňovaly definici obalu pro spotřebitele dle vinařského zákona, a při které byla žalobkyni opakovaně sděleno stanovisko inspekce i Ministerstva zemědělství, že vzhledem k nesplnění oznamovací povinnosti dle § 14a vinařského zákona nelze podle § 27 odst. 4 písm. a) bodu 6 téhož zákona vína uvádět do oběhu.

5. Dle žalovaného inspekce zhodnotila znalecký posudek vypracovaný soudním znalcem Václavem Špilarem jmenovaným pro technické obory – různé, specializace Obaly – obalová technika, ze dne 31. 3. 2021 („znalecký posudek V. Špilara“), tak i jeho stanovisko ze dne 5. 4. 2022 („stanovisko znalce V. Špilara“), zaměřené primárně na posouzení obalu typu KEYKEG z pohledu požadavků zákona na č. 477/2001 Sb., o obalech („zákon o obalech“), nikoli z pohledu požadavků vinařského zákona. Žalovaný uvedl, že inspekce neshledala, že by tyto dokumenty vyvracely kontrolní zjištění učiněná inspekcí, a konstatoval, že znalec teoreticky popisuje funkčnost a vzhled obalu a jeho technické vlastnosti, avšak nezabývá se možností, zda lze obal bez výměny jednorázového uzávěru znovu naplnit či nikoli a za jakých podmínek, což bylo jedním z podstatných aspektů pro posouzení, zda se jedná o obal určený pro spotřebitele dle § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona. Žalovaný poukázal i na stanovisko Ministerstva zemědělství k předmětným obalům, jakožto gestora vinařského zákona, které odpovědělo inspekci dne 20. 5. 2021 na jejich dotazy tak, že

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

inspekcí popsaný obal nelze označit za „obal určený pro spotřebitele“ a uzávěr za „jednorázový“ ve smyslu § 3 odst. 1 písm. y) a z vinařského zákona.

6. Žalovaný nepřisvědčil odvolací námitce žalobkyně, že předmětné obaly jsou jednorázovými obaly pro spotřebitele ve smyslu ust. § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona. Uvedl, že typ obalu KEYKEG a POLYKEG a jejich vlastnosti byly v průběhu kontrolních vstupů provedených v minulosti se zástupci žalobkyně několikrát diskutovány, přičemž tito byli seznámeni se skutečností, že tyto obaly nemohou být považovány za jednorázové obaly určené pro spotřebitele dle definice v ust. § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona, a to přesto, že mohou splňovat některé náležitosti definice obalu dle tohoto ustanovení. Nicméně je nelze považovat ze jednorázové, neboť mohou být např. opětovně naplněny i bez výměny jednorázového uzávěru.

7. Žalovaný poukázal na úvahy inspekce o tom, že samotné upotřebení předmětného obalu je závislé na použití externího výčepního zařízení, díky němuž může být víno z obalu čerpáno. Stejným způsobem je však možné obal opětovně naplnit. Obal tak nelze srovnávat s obalem typu Bag in Box, neboť ten již obsahuje integrovaný jednorázový uzávěr, kterým je víno z tohoto obalu čepováno (bez jakýchkoli jiných přídatných zařízení), a proto se nepředpokládá, že by tento obal mohl být dále opětovně naplněn. Obal typu KEYKEG či POLYKEG však nedisponuje žádným výčepním ventilem, pomocí kterého by bylo možné obsah obalu čepovat bez využití externího výčepního zařízení, proto nelze na prodej z tohoto obalu pohlížet jako na prodej čepovaného vína. Přivezené víno v popsaném obalu, které je následně prodáváno dalším obchodním subjektům (nikoliv konečnému spotřebiteli), nemůže být těmito subjekty uváděno na trh jako víno sudové nebo čepované, a to ani v průvodních dokladech, jelikož se jedná o nebalené víno. Odběratel má možnost takovéto nebalené víno naplnit do obalu určeného pro spotřebitele (v pozici stáčírny) a až z takového balení lze víno prodávat spotřebitelům, případně jej prodávat, při splnění všech náležitostí, jako víno rozlévané.

8. Žalovaný dále zmínil text v anglickém jazyce uvedený na obalu produktu, v němž je mimo jiné popsán způsob použití a je zde i doporučení vztahující se k manipulaci s obalem tak, že je určen k využití společně s narážecí hlavicí, v případě pěnění nebo dalších problémů je doporučeno obrátit se na distributora a dále, že bez plného porozumění instrukcí k použití a postupu dle nich nemá být s obalem KEYKEG manipulováno.

9. Žalovaný vyhodnocoval také znalecký posudek V. Špilara a Zprávu Institutu pro testování a certifikaci („ITC“) č. 422000042-01, opatřenou kontrolním orgánem („zpráva ITC“), k ověření toho, zda je možno předmětné obaly opakovaně naplnit bez ztráty jejich funkčnosti, s tím, že tato zpráva neobsahuje nic, z čeho by se dalo odvodit, že jde o obaly určené pro spotřebitele. Žalovaný dále uvedl úsudek inspekce, že znalecké argumenty znalce V. Špilara se míjejí s podstatou věci, kterou je právní úprava daná předpisy vinařského práva a tvořící komplexní systém určující podmínky uvádění vinařských produktů na trh. Skutečnost, že stejný obal se pro jiné produkty, které nemají speciální právní úpravu, posuzuje jako obal určený pro spotřebitele, nemá vliv na hodnocení tohoto obalu z hlediska speciální právní úpravy dané vinařským zákonem. Důvody pro speciální úpravu tohoto zákona jsou zřejmé - pokud jsou vinařské produkty uváděny na trh v obalech nesplňujících definici obalu určeného pro spotřebitele (§ 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona), jsou daleko náchylnější k nelegální manipulaci.

10. Dle žalovaného vyplývá z veřejně dostupných technických nákresů v rámci návodů na čepování a plnění obalů typu KEYKEG (popř. POLYKEG), že opakované plnění těchto obalů za pomoci volně prodejného plnicího zařízení je technicky možné a relativně snadné. Obaly typu KEYKEG nelze dle žalovaného porovnávat s obalem typu Bag-in-Box, z důvodů uvedených výše, u nichž se výčepní ventil stává integrovanou součástí obalu a současně obsahuje plastovou ochranu (trhací plombu), kterou je nutné před samotným užitím porušit. Lze připustit, že mohou existovat nepovolené praktiky (nestandardní manipulace), kdy integrovaný výčepní ventil lze za pomoci nářadí, neurčeného pro manipulaci s obaly, odstranit a plastový sáček opětovně naplnit, nejedná se

však o běžný způsob použití a plnění obalu. Navíc by bylo nezbytné vyměnit i výčepní ventil s trhací plombou, která je jeho součástí.

11. Žalovaný považoval za klíčové posouzení uzávěru předmětných obalů, který sestává z narážecího ventilu pro speciální výčepní zařízení a plastové bezpečnostní plomby, kterou je originální výrobek u výrobce po naplnění vína opatřen a kterou je nezbytné před nasazením výčepního zařízení sundat nebo odlomit. Odstranění plomby nemá žádný vliv na funkčnost výčepního ventilu a plomba není neoddělitelnou součástí obalu. Žalovaný dále uvedl, že výrobce obalů prodává tyto plastové plomby samostatně spolu s příslušenstvím, kterým je mj. souprava obsahující veškeré vybavení potřebné pro domácí plnění těchto obalů. Pomocí něj lze naplnit i dříve vyčepovaný obal, aniž by narážecí ventil ztratil svoji funkčnost, resp. uzávěr po opakovaném naplnění těsní a tekutina je uvnitř neprodyšně uzavřena, a následně pak lze uzávěr opatřit novou, nepoškozenou plastovou bezpečnostní plombou (krytkou). Nelze ověřit, že se jedná o originální bezpečnostní plombu výrobce, neboť na ventil lze umístit bezpečnostní plombu s jakýmikoliv informacemi, které nemusí odpovídat obsahu obalu.

12. Žalovaný dále k odvolacím námitkám žalobkyně poukazujícím na relevantní úpravu obsaženou jak v zákoně o obalech, tak ve vinařském zákoně s tím, že se tyto zákony doplňují, uvedl, že inspekce si byla zákona o obalech vědoma, avšak kontrolní orgán předmětné obaly KEYKEG posuzoval podle speciální úpravy vinařského zákona, která je obecné úpravě obsažené v zákonu o obalech nadřazena. Žalovaný konstatoval, že nikdy nerozporoval zamýšlený účel obalu, tedy jeho jednorázovost, avšak předmětné obaly je potřeba posuzovat zejména podle definice uvedené v § 3 odst. 1 písm. y) a z) vinařského zákona., kdy právě požadavky uvedené v § 3 odst. 1 písm. y) a z) vinařského zákona jdou nad rámec zákona o obalech. Obaly typu KEYKEG uvedené definice nesplňují, neboť uzávěry předmětných obalů nejsou jednorázové, a i bez jejich výměny je obal znovu naplnitelný. Uzávěry ani při opakovaném použití neztrácí svoji funkčnost a lze je opakovaně použít. Dle žalovaného tak předmětné obaly definici spotřebitelského balení nesplňují.

Žaloba

13. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že se v rámci své podnikatelské činnosti zabývá výhradně dovozem italského vína a jeho distribucí v České republice, které se již před vstupem na území České republiky nachází v *obalu určeném pro spotřebitele* podle ust. § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona. Podle žalobkyně je zákonná definice vína ve spotřebitelském obalu kontrární k definici „nebaleného vína“ dle ust. § 3 odst. 1 písm. u) vinařského zákona, jehož jednou z esenciálních vlastností je, že se nachází v jiném než spotřebitelském obalu. U žalobkyně nikdy nenastává oznamovací povinnost ve smyslu § 14a vinařského zákona, neboť tato je uložena toliko příjemci nebaleného vína.

14. Žalobkyně svá žalobní tvrzení směřovala do průběhu kontroly inspekce a dále ve stěžejní části své žaloby uplatnila námitky nesprávného posouzení obalů KEYKEG a POLYKEG a s tím souvisejícího nesprávného posouzení oznamovací povinnosti žalobkyně, včetně důsledků těchto závěrů na její obchodní činnost.

15. Ve vztahu k průběhu kontroly žalobkyně namítala, že předmět zahájené kontroly, ani kontrolované období, nebyly žádným aktem inspekce řádně vymezeny. Byl vymezen jen zcela obecným odkazem na právní předpis a následně nebyl upřesněn.

16. Dle žalobkyně však žalovaný prakticky vůbec nezjišťoval rozhodný skutkový stav. Zejména nenabyl žádných odborných, ani (jiných) skutkových poznatků, které by mu umožnily učinit závěr, že předmětné obaly nejsou obaly určenými pro spotřebitele. Nedovodil nic ze znaleckého posudku V. Špilara, zpřístupněného již v rámci předchozí kontroly, třebaže nedisponoval jiným, stejně relevantním odborným posouzením odlišných závěrů, znalce ani nevyslechl a neučinil ani žádné jiné procesní úkony k objasnění jeho odborného názoru, třebaže se s ním převážně neztotožnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

17. Základ nesprávného skutkového a právního posouzení obalů KEYKEG a POLYKEG žalobkyně spatřovala ve skutečnosti, že inspekce ignorovala samotný zákon o obalech tím, že se jej s vinařským zákonem snažila dát vzájemně do pozice obecného a zvláštního a použít jen úpravu „zvláštní" a zcela upustit od zákona o obalech. To považovala žalobkyně za nesprávné, neboť v případě vinařského zákona nejde o komplexní úpravu obalové problematiky, a to ani ve vztahu k vínu. Přestože vinařský zákon s pojmem „obalu" pracuje, činí tak prakticky jen pro účely rozlišení různých druhů vína z hlediska možností jejich distribuce. Podle žalobkyně je obalová problematika právními předpisy regulována především ve vztahu k ochraně životního prostředí, což je právě předmětem zákona o obalech, z nějž nijak nevyplývá, že by vinařské produkty měly být z této regulace vyňaty. Žalobkyně tak odmítla právní názor inspekce, že právní úprava daná předpisy vinařského práva tvoří komplexní systém určující podmínky uvádění vinařských produktů na trh, resp. že vinařský zákon je obecné právní úpravě dle zákona o obalech nadřazen. Tento přístup by byl dle žalobkyně v rozporu s principem vnitřní bezrozpornosti práva dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 420/09 a dle judikátu Nejvyššího správního soudu („NSS") (rozsudek č. j. 1 As 9/2003-90 ze dne 13. 05. 2004, pojednávajícím o právním řádu jako celku a systémových souvislostech konkrétních úprav). Podle žalobkyně zřejmým signálem, že vinařský zákon se vztahuje k zákonu o obalech komplementárně (a nikoliv tedy „nadřazeně"), je také např. použití pojmu „přepravní obal" (viz § 16 odst. 15 vinařského zákona), kde vinařský zákon přímo odkazuje na definici obsaženou v ust. § 2 písm. a) bod 3 zákona o obalech.

18. Žalobkyně namítala, že obaly KEYKEG a POLYKEG je nutno především pokládat za obaly jednorázové. Tímto faktem úplně odpadá potřeba zkoumat, zda jsou či nejsou předmětné obaly bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelné, neboť to je na místě jen v případě obalů nejednorázových. Pojmem kontrárním k pojmu „jednorázového obalu" je „opakovaně použitelný obal", jehož definice je uvedena v ust. § 2 písm. g) zákona o obalech. Žalobkyně namítala, že inspekce v rámci předmětné kontroly, ani předchozí kontroly, neuskutečnila žádný skutkový poznatek, z něhož by bylo možné dovodit, že předmětné obaly byly navrženy, vyrobeny a uvedeny na trh tak, aby mohly být ve smyslu § 2 písm. g) zákona o obalech v průběhu svého životního cyklu vícekrát využity nebo mohly projít několika cykly.

19. Žalobkyně poukázala na znalecký posudek V. Špilara, z něhož vyplynulo, že po vyčerpání obsahu předmětný obal obsahuje návod na likvidaci, kterou smluvně zajišťuje firma EKOKOM a.s., nebo se obal může vrátit k likvidaci dodavateli, po vyprázdnění je jako plastový obal určen k recyklaci, přičemž sběr znehodnocených obalů je smluvně zajištěn. Ze stanoviska znalce V. Špilara vyplývá, že výstižným příkladem jednorázových obalů jsou obaly, které lze otevřít jen jejich vlastním porušením (zničením). Tyto případy (např. plechovka či obal typu „tetrapack") však představují jen úzkou subkategorii jednorázových obalů. Pokud obal nesplňuje zákonné podmínky pro opakované plnění (tedy nesplňuje-li definici „opakovaně použitelného obalu", jak je uvedena výše), jde bez dalšího o obal jednorázový.

20. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že obaly KEYKEG a POLYKEG nejsou obaly jednorázovými, stále je bude třeba dle žalobkyně pokládat za obaly spotřebitelské, neboť nejsou znovu naplnitelné bez výměny jednorázového uzávěru.

21. Dle žalobkyně ze znaleckého posudku a stanoviska znalce V. Špilara vyplynulo, že předmětný obal je zaplombován plombou výrobce vína, která před vypouštěním (obsahu) musí být porušena a neodvolatelně znehodnocena vytržením ze sedla (rozdělením na dvě části). Předmětný obal sám je nadto opatřen vlastní signaturou (šarží obalu) a ve spojení se signaturou (šarží vína) tvoří nedělitelný celek. Znalecký posudek tak jasně konstatuje, že předmětný obal tedy *bez výměny jednorázového uzávěru nebo jeho souvisejících bezpečnostních prvků není znovu naplnitelný*. Argument inspekce, že předmětný obal využívá externího výčepního zařízení, díky němuž může být víno z obalu čerpáno, však tímtéž způsobem je možné obal znovu naplnit, však dle žalobkyně nedává ani elementární smysl, když k opětovnému naplnění nemůže fyzicky dojít bez předchozího odstranění plomby. Třebaže uvedená zákonná definice „jednorázového uzávěru" hovoří jasně o uzávěru *včetně souvisejících bezpečnostních*

prvků (za který znalec správně pokládá i použitou plombu), inspekce plombu relativizuje tím, že tato je snadno oddělitelná od obalu jako takového a že její odstranění nemá žádný vliv na funkci výčepního ventilu. Inspekce však, ač sama v rámci své činnosti plomby jako bezpečnostní prvek využívá (např. při odběru kontrolních vzorků), nepovažuje plombu za bezpečnostní prvek. Dle žalobkyně neobstojí konstatování inspekce, že plomby jsou výrobcem obalu samostatně prodávány, neboť se nejedná o plomby, ale o materiál, jehož aplikací na naplněný obal teprve plomba vznikne a který pouze výrobci konečného produktu usnadňuje její vznik. Inspekce argumentuje názory na plombu a na údajnou opětovnou naplnitelnost předmětných obalů bez výměny jednorázového uzávěru v úplném rozporu se znaleckých posudkem a stanoviskem znalce V. Špilara, aniž by přistoupila k výslechu znalce a aniž by v rámci svých kontrol činila odpovídající skutkové či odborné poznatky. Svou činností deformuje vnitrostátní trh s vínem, soutěžní prostředí a vzdaluje Českou republiku od tržních standardů ostatních členských států Evropské unie a od hodnot unijního práva.

22. Uvedené dle žalobkyně vyvolává silný protekcionistický efekt spočívající v tom, že z důvodu tlaku perlivého vína nelze toto víno balit jinak než do lahví nebo právě jen do obalů KEYKEG či POLYKEG. Nejsou-li tyto obaly spotřebitelskými obaly, pak je ve smyslu definic sudového, čepovaného a rozlévaného vína dle § 27, § 3 odst. 1 písm. w) a x) vinařského zákona dáno, že předmětná vína lze prodávat výhradně jako sudová, jejichž distribuce je však oproti tichým vínům velmi omezená. V souladu s ust. § 16b odst. 2 vinařského zákona může být sudové víno prodáváno spotřebiteli pouze v provozovně výrobce vína nebo příjemce nebaleného vína, což je natolik omezené vymezení, že reálně nemůže s takovým perlivým vínem vzniknout standardní tržní situace, odpovídající poptávce. Není tedy možné distribuovat sudové víno prostřednictvím (provozoven) třetích osob. Spotřebitel v České republice tak nemá jiný přístup k perlivému vínu než prostřednictvím jeho balení v lahvích, což je přístup bezpečně nejdražší. Podle žalobkyně tato situace ostře kontrastuje se situací v ostatních členských státech Evropské unie, v nichž je perlivé víno běžně spotřebitelům čepováno též z obalů KEYKEG a POLYKEG, a to i v provozovnách osob, které nejsou jeho výrobci, ani dovozci.

23. Žalobkyně uvedla, že vnitrostátní legislativu však shledává jako eurokonformní. Je přesvědčena, že vinařský zákon odpovídá unijnímu právu. Problém není v úrovni legislativy, ale je důsledkem nesprávné intepretace a aplikace právních předpisů orgány inspekce.

24. Žalobkyně ke své námitce protekcionismu doplnila odkaz na ustanovení § 1 odst. 1 zákona o obalech, které odkazuje na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 94/62/ES ze dne 20. 12. 1994, o obalech a obalových odpadech, a na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/12/ES ze dne 11. 2. 2004, kterou se dříve uvedená směrnice mění, a na komentář k výkladovému principu, *podle kterého postupy podle zákona nesmí vést k narušení volného pohybu zboží mezi ČR a členskými státy EU*. Žalobkyně se již s názorem inspekce, že předmětné víno lze prodávat jako sudové, setkala v rámci předchozí kontroly s tím, že je nelze vnímat jako diskriminační či protekcionistické, neboť se týká i producentů domácích. Ti však, jak je dle žalobkyně notorietou, fakticky perlivé víno vyrábí jen ve velmi omezeném množství a obaly KEYKEG a POLYKEG k jeho balení zásadně nepoužívají.

25. Žalobkyně dále shrnula své poznatky o postupu orgánů inspekce z předchozí kontroly a naznačila, že kromě protokolu z kontroly zjištění nevyústilo ve vydání rozhodnutí, jež by bylo přezkoumatelné soudem, a poukázala na možné vyhýbání se odpovědnosti inspekce za jí vydaná opatření. Žalobkyně navrhla provedení dokazování zopakováním veškerých důkazů provedených inspekcí při předmětné kontrole i předchozí kontrole a dále také doplnění dokazování dalším znaleckým posudkem soudního znalce se specializací „obaly“ či „obalová technika“ a požadovala vyslovení závazných právních názorů ke skutkovému a právnímu posouzení charakteru obalů typu KEYKEG či POLYKEG.

26. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i Opatření inspekce, zrušil.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

27. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že pro posouzení, zda je v případě dovozu vína aktivována oznamovací povinnost podle § 14a vinařského zákona, je stěžejní posoudit, zda se jedná o balené či nebalené produkty ve smyslu vinařského zákona. Uvedl, že k posuzování jednotlivých obalů z hlediska uvedených znaků přistupuje individuálně, a to bez ohledu na deklaraci výrobce.

28. Žalovaný, s obdobnou argumentací jako v napadeném rozhodnutí, zopakoval, že žalobkyní předložený znalecký posudek V. Špilara a jeho stanovisko se primárně zaměřují na posouzení obalu typu KEYKEG z pohledu požadavků zákona o obalech, nikoli vinařského zákona. Žalovaný neshledal, že by tyto dokumenty nějak vyvracely kontrolní zjištění učiněná v dané věci. Žalovaný nepovažoval relevantními tvrzení o ignorování zákona o obalech, neboť žalobkyně byla opakovaně poučena, že předmětná kontrola je vedena v režimu vinařského zákona jakožto *lex specialis*, věnujícího se komoditě vinařských produktů včetně obalů, v nichž jsou prodávány. Žalovaný opětovně poukázal na to, že z veřejně dostupných technických nákresů v rámci návodů na čepování, recyklaci a plnění předmětných obalů vyplývá, že opakované plnění těchto obalů za pomoci plnícího zařízení, které je volně k prodeji, je technicky možné, relativně snadné a nevyžaduje žádné speciální podmínky či další zařízení.

29. Žalovaný zopakoval svá tvrzení ohledně posouzení uzávěru předmětných obalů a toho, že jejich výrobce prodává samostatně plastové krytky a plnicí soupravu, pomocí níž lze jednoduše naplnit nejen originální prázdný obal, ale také již dříve vyčepovaný obal, aniž by narážecí ventil ztratil svoji funkčnost. Tato skutečnost měla být dle tvrzení žalovaného prokázána při předchozí kontrole u žalobkyně, přičemž odkázal na příslušné protokoly a dokumenty, které jsou součástí správního spisu. Dle žalovaného lze ventil používat opakovaně a mění se pouze plastová krytka, která je nástavbovým bezpečnostním prvkem chránícím výčepní ventil před případnými nečistotami a poškozením a může sloužit k umístění informací o produktu, nicméně je snadno oddělitelná od původního obalu a její případná absence nemá žádný vliv na funkčnost uzávěru v podobě výčepního ventilu. Dle žalovaného nelze předmětné obaly jednoduše porovnávat s obalem typu Bag-in-Box z důvodů uvedených již v napadeném rozhodnutí. Lze připustit, že mohou existovat nepovolené praktiky (nestandardní manipulace), kdy integrovaný výčepní ventil lze za pomoci nejrůznějšího nářadí, které jako takové není určeno pro manipulaci s takovými obaly, odstranit a plastový sáček obalu Bag-in-Box opětovně naplnit. Nejedná se však v žádném případě o běžný způsob použití, respektive plnění obalu, navíc by bylo nezbytné vyměnit i celý výčepní ventil s trhací plombou, která je jeho součástí. Takovéto praktiky nelze přirovnat k opětovnému naplnění obalů typu KEYKEG nebo POLYKEG, neboť uzávěr předmětných obalů je určen právě k plnění a čepování, a to i opakovanému, a jde tak v jejich případě o běžnou praktiku anoncovanou samotným výrobcem.

30. Dle žalovaného inspekce věc posoudila na základě testů zkušební laboratoře inspektorátu žalovaného v Brně, a dále ve věci oslovila Ministerstvo zemědělství a ITC ohledně provedení zkoušek vlastností obalu KEYKEG. Odbor zkušební laboratoře inspektorátu v Brně provedl posouzení obalu typu KEYKEG na vzorcích odebraných přímo u žalobkyně a dospěl k závěru, že obal nevyhovuje definici obalu určeného pro spotřebitele, protože ho lze pomocí plnicího zařízení znovu naplnit a po odpojení výčepního zařízení uzávěr není poškozený, neztrácí svoji funkčnost, produkt neuniká ven a obal tak lze opakovaně použít. K tomu žalovaný odkázal na Protokoly o zkoušce a posudek č. D015-11575/21/A01 až A03 v kontrolním spisu KS002-11575/21. Ministerstvo zemědělství se ve svém vyjádření ze dne 20. 5. 2021 přiklonilo k názoru, že pokud je možné obal znovu naplnit bez nutnosti výměny uzávěru, tak takový uzávěr není možné označit za „jednorázový" ve smyslu § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona. ITC ve Zlíně provedl testy těsnosti obalů typu KEYKEG při opakovaném plnění, jimiž bylo zjištěno, že po trojím opakovaném vyprázdnění a znovunaplnění těchto obalů plnícím tlakem 3 bary nebyla detekována netěsnost uzavíracího ventilu, tedy lze učinit závěr, že uzávěr KEYKEGu (uzavírací ventil) umožňuje opakované použití, a nelze ho tudíž považovat za jednorázový.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

31. S ohledem na uvedené měl žalovaný za to, že obsah předmětných obalů byl nebaleným vínem. Proto žalovaný postupoval v souladu s § 14a vinařského zákona, jež bylo do české národní legislativy implementováno v souladu s ustanovením čl. 83 nařízení Komise (ES) č. 555/2008 v platném znění. Na národní úrovni byl tak zaveden soubor opatření, které umožní, aby kontrolní orgán měl dostatek informací a prostoru pro vykonání nezbytných kontrol, které zajistí ochranu spotřebitele. Novela zákona učiněná zákonem č. 26/2017 Sb., kterou bylo dané ustanovení implementováno do vinařského zákona, prošla řádným notifikačním procesem a ust. § 14a a 14b vinařského zákona tak není v rozporu s právními předpisy Evropské unie.

1. Žalovaný dále uvedl, že problematika obalů vín byla v průběhu kontrol se žalobkyní opakovaně a intenzivně komunikována již od roku 2021, přičemž přístup k uvedené problematice je ze strany inspekce konstantní a uniformní ve vztahu ke všem obdobným subjektům na trhu. Dne 8. 7. 2021 bylo zveřejněno na webu žalovaného oficiální stanovisko inspekce k posuzování obalů dle vinařského zákona, kde byl přístup dozorového orgánu k těmto typům kontrol veřejně vysvětlen.

2. Žalovaný souhlasil se žalobkyní v tom, že jediným možným způsobem prodeje předmětného perlivého vína je prodej v režimu sudového vína. Takovýto výklad je v souladu s požadavky vinařského zákona a platí pro všechny subjekty podnikající na českém trhu stejně. Žalobkyně není přístupem žalovaného nijak krácena na svých obchodních právech. Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 26/2017 Sb., kterým se mění vinařský zákon, v porovnání s vnitrostátní úpravou v jiných členských státech se může jednat u kontroly nebalených vín o restriktivnější přístup, nicméně k těmto restrikcím bylo přistoupeno na základě skutečnosti, že nebalené (sudové) výrobky z révy vinné byly v minulosti ve významné míře vystaveny podvodnému jednání, a to z toho důvodu, že je snazší s jejich obsahy manipulovat, nežli s výrobky, které jsou uváděny do oběhu již jako balené prodejní jednotky s jednorázovým uzávěrem.

3. Žalovaný uvedl, že zákonodárce si byl vědom dopadu přijaté novely na podnikatelské prostředí s vínem, avšak potřeba ochrany trhu a spotřebitelů zde převýšila ekonomický zájem určitého segmentu podnikatelů. Kladným výsledkem je, že zavedení této speciální úpravy do vinařského zákona novelou provedenou zákonem č. 26/2017 Sb. vedlo k podstatnému zlepšení situace na trhu s vinařskými produkty, kdy významně poklesl počet zjištěných falšování vín.

4. Žalovaný nesouhlasil s žalobkyní, že v provedených kontrolách nebyly provedeny všechny potřebné úkony ke zjištění skutkového stavu, a poukázal na rozsáhlost kontrolních spisů. Znalecký posudek V. Špilara byl žalovaným důsledně rozebrán a reflektován a nebyl shledán relevantním. Nebylo zapotřebí ve věci provést výslech znalce, ani opatřovat jiný znalecký posudek, postačovaly výsledky zkušební laboratoře inspektorátu v Brně a dále stanovisko Ministerstvo zemědělství.

5. Žalovaný dále k námitkám žalobkyně o vyhýbání se inspekce soudnímu přezkumu svých rozhodnutí vysvětlil svůj postup po prvních kontrolních úkonech v únoru 2021 a poukázal na možnost podání správních žalob žalobkyní již ve vztahu k dřívějším rozhodnutím inspekce.

6. Žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Replika žalobkyně, doplnění žaloby, duplika a doplnění vyjádření žalovaného

7. Žalobkyně v dalších podáních, jimiž jsou replika žalobkyně ze dne 22. 11.2022 a rozsáhlé doplnění žaloby ze dne 3. 10. 2023, precizovala svou argumentaci k právnímu posouzení věci, k pojmovým definicím obalů zejména z hlediska vztahu zákona o obalech a vinařského zákona, včetně historického výkladu vzniku zákona o obalech, k stávajícímu procesnímu vývoji po rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 17 A 80/2022-122, a zpochybňovala výsledky podkladů rozhodnutí inspekce, tj. výsledky a postupy zkušební laboratoře inspekce z hlediska její akreditace a dále také stanovisko Ministerstva zemědělství. Žalobkyně navrhla provedení dokazování dalšími listinami týkajícími se předmětného vína, právní úpravy dle novely vinařského zákona, metodiky kontrol vín, výsledků testů a protokolů o zkouškách zkušební laboratoře inspekce, korespondence ohledně

žádosti o vydání závazného stanoviska, kontrolní činnosti inspekce a dále výslechy pracovníků inspekce.

8. Žalovaný v duplice ze dne 9. 1. 2023 k replice žalobkyně ze dne 22. 11. 2022 kromě polemiky s dle jeho názoru nevěcnými argumenty žalobkyně znovu poukázal na význam a možnost opětovného naplnění obalů typu KEYKEG a POLYKEG prostřednictvím nahrazení oddělené krytky uzávěru novou krytkou (plombou), opatřitelnou volně v množstevně výhodných baleních. Vzhledem k tomu, že prakticky identické plastové krytky jsou používány k mechanické ochraně narážecího ventilu také u „klasických" KEG sudů, logicky by tyto „klasické" KEG sudy v objemu do 20 litrů bylo možno považovat za spotřebitelské obaly.

9. Žalovaný v doplnění vyjádření ze dne 22. 6. 2023 setrval na svém náhledu, že při posouzení dotčených obalů byla pro žalovaného klíčová skutečnost, že tyto obaly měly uzávěr. Nebylo tudíž stěžejní řešit podrobněji rovinu jejich případné jednorázovosti, ale ten fakt, zda se jedná o bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelné obaly. Žalovaný poukázal na to, že pojem „jednorázový obal" vinařský zákon blíže nedefinuje, proto je třeba vycházet z důvodů vzniku definice obalu určeného pro spotřebitele obsažené v § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona a ze smyslu právní úpravy. Smyslem byla snaha o restriktivnější přístup k prodeji nebaleného vína. Kontroly nebaleného produktu v opakovaně naplnitelných obalech byly před provedenou novelou vinařského zákona nanejvýš problematické a žalovaný každoročně zjišťoval nezanedbatelné množství nedodržení právních předpisů. Inspekce byla přesvědčena o tom, že z definice obalu určeného pro spotřebitele dle § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona je zjevné, že ať už se jedná o obal „jednorázový" nebo „bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný", je jeho klíčovým znakem opětovná nenaplnitelnost. Jen u takového obalu je zaručeno, že obal (včetně případného uzávěru) bude spolu s obsahem provždy tvořit prodejní jednotku nezměnitelnou z pohledu jejího obsahu.

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2023

10. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2023, č. j. 9 A 65/2022–177, („1. rozsudek MS v Praze") soud napadené rozhodnutí i Opatření inspekce zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

11. Spor mezi účastníky posuzoval na základu právního rámce, který vytyčil v ust. § 27 odst. 4 písm. a) bod 6, § 14a odst. 1, § 3 odst. 1 písm. u), § 3 odst. 1 písm. y) a § 27 odst. 10 vinařského zákona, a to postupem od výkladu pojmu „obal pro spotřebitele", kdy považoval definici spotřebitelského obalu za zřejmý tak, že musí jít o obal tvořící s jeho obsahem a údaji o celém produktu prodejní jednotku, zaručující jedinečnost a nevyměnitelnost obsahu a její určení k jednorázovému užití. Zdůraznil, že definice spotřebitelského obalu musí být zřejmá a srozumitelná, kdy výchozím a primárním je výklad jazykový, vycházející z gramatického textu normy.

12. Soud uvedl, že ust. § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona především definuje spotřebitelský obal jako *obal jednorázový*. Pojem jednorázový obal stěží snese jiný výklad než ten, který vychází z běžného porozumění, totiž, že jde o obal jen pro jedno užití a využití jeho obsahu. Takový obal je v rámci prodejní jednotky vyroben a určen a z tohoto důvodu zjevně ani není jednorázový obal ve vinařském zákoně blíže definován (a také ani být definován nemusí), když jde o pojem relativně běžný, o němž nevznikají pochybnosti (srov. také rozsudek NSS č. j. 8 As 111/2023-66, odst. 33). V této souvislosti Městský soud v Praze („MS v Praze") přisvědčil žalobkyni, že využitelným jazykově výkladovým vodítkem i pro pojem „jednorázový obal", byť toto vodítko vyplývá z jiného než z vinařského zákona (a pro jiný účel), je také výkladové využití definice opakovaně použitelného obalu v ust. § 2 písm. g) zákona o obalech ve znění účinném do 30. 9. 2022., neboť od tohoto pojmu, pokud logicky a srozumitelně vyjadřuje běžně pochopitelné pojmy, věci, děje a skutečnosti, nelze odhlédnout, a poukázal na princip jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu. MS v Praze vysvětlil, že tento výklad přiřazuje jako další možný z důvodu „běžnosti" pojmů vyjadřujících povahu obalů pro jedno užití či obalů opakovaně použitelných.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

13. MS v Praze se neshodoval se žalovaným v tom, že vinařský zákon obsahuje komplexní úpravu definice obalů pro účely vinařského zákona a že zákon o obalech se vůbec neuplatní. Respektoval, že definice pojmů v každém z uvedených zákonů byla přijata pro účely jiného zákona, proto vztah zákona o obalech a vinařského zákona v rozsahu pojmu jednorázovosti obalu či opakovaně použitelného obalu nevnímal jako vztah obecného a zvláštního s naprostou předností a jiným výkladem jednorázového obalu dle vinařského zákona (který ostatně žalovaný neučinil), nýbrž jako vztah právních norem, které stojí *vedle sebe a vzájemně se doplňují tam, kde je to možné a přiléhavé.* Konstatoval, že pokud zákon o obalech spojuje opakovaně použitelný obal s výslovným určením k opakovanému využití, pak, pokud předmětné obaly takovému určení neslouží, lze na ně nahlížet i z pohledu vinařského zákona jako na obaly jednorázové, neboť svým určením by měly zaručit toliko jediné jejich použití, včetně jejich obsahu, jako prodejní jednotka.

14. Protože z argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí bylo možno dovodit pochybnost o tom, zda jde o obaly jednorázové (přestože zároveň uvedl, že nezpochybňuje jejich jednorázový účel), přistoupil MS v Praze z důvodu vyloučení případné manipulace s víny k posouzení druhého zákonného alternativního typu spotřebitelského obalu, a sice „*bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný obal*". MS v Praze se v intencích úvah žalovaného zabýval uvedeným pojmem jednoznačně podle vinařského zákona. Vyložil, že definice v citovaných ustanoveních popírají znovu naplnitelnost obalu v závislosti na dispozici s uzávěrem jako celkem a jsou tak garancí před jeho zneužitím a před nahrazením dováženého vinného produktu případně produktem jiným. Dle MS v Praze uvedené definice spotřebního obalu již samy o sobě naplňují smysl zákona a jsou zárukou nezaměnitelnosti a znovu nenaplnitelnosti obalů, a to i obalů KEYKEG a POLYKEG za situace, kdy u nich *nedojde k výměně jednorázového uzávěru včetně bezpečnostních prvků*, přičemž další podmínku ztráty funkčnosti uzávěru při jeho otevření (resp. jeho těsnicí schopnosti) nelze dovozovat z neběžné manipulace, k níž nejsou určeny (viz poučení a zákaz manipulace), ale podmínku funkčnosti uzávěru je třeba spojovat právě s tím, zda došlo či nedošlo *k výměně* uzávěru včetně jeho bezpečnostních prvků. To proto, že dojde-li k výměně bezpečnostních prvků uzávěru, byť nedojde k vynětí vlastního těla – části uzávěru, pak ve smyslu právně zakotveného pravidla ochrany nelze dovodit, že u předmětného obalu nedošlo k výměně uzávěru a obal je znovu naplnitelný. K tomu MS v Praze doplnil, že bezpečnostní prvek (zde kryt, plomba) obsahuje údaje o výrobci a údaje o produktu, a tím tak z prodejní jednotky činí jediný nezaměnitelný celek.

15. MS v Praze dále v bodech 65–68 a 71 svého 1. rozsudku zhodnotil výsledky jak laboratorních zkoušek, tak i závěry znaleckého posudku a stanoviska znalce V. Špilara z hlediska podmínek, za jakých byly tyto závěry učiněny. Uvedl, že konstrukční údaje zcela zřetelně dokumentují sestavení a funkci obalu, včetně užití jeho obsahu pro spotřebitele cestou narušení obalu odtržením bezpečnostního prvku (plomby) a nasazením dávkovače pro spotřebitelské užití, když ten je externě obstaratelným a je určen *k vypuštění,* nikoliv k napuštění obsahu (jednocestné použití).

16. Na základě shora uvedených skutečností MS v Praze uvážil, že se správní orgány rozhodující ve věci dopustily nezákonnosti v nesprávném skutkovém a právním posouzení věci v otázce legální definice spotřebitelského obalu, jak je obsažena v ust § 3 odst. 1 písm. y) ve spojení s § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona, neboť nepřihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a při právním posouzení smyslu a cíle novelizace právní úpravy se odklonily od zákonné úpravy pojmů, která právě tento smysl a cíl garantuje.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2024

17. Původní rozsudek Městského soudu v Praze byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem NSS ze dne 28. 8. 2024, č. j. 6 As 334/2023-38, („1. rozsudek NSS"), a věc byla vrácena MS v Praze k dalšímu řízení.

18. Dle NSS je v projednávané věci klíčovou otázkou primárně posouzení právní otázky výkladu zákonem použitých neurčitých právních pojmů, protože skutkový stav není mezi účastníky sporný. Nebylo zpochybněno, že předmětný obal je obal o maximálním objemu 20 litrů, který v místě

prodeje tvoří spolu s jeho obsahem prodejní jednotku pro spotřebitele, a jsou na něm nebo na etiketě k němu připojené uvedeny údaje podle předpisů Evropské unie, vinařského zákona a prováděcích právních předpisů. Stěžejní tedy je, zda se jedná o *jednorázový obal* nebo o *bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný obal*, resp. zda správní orgány vycházely ze správně vyložených zákonných definic.

19. NSS uvedl, že ani žalovaný nerozporoval zamýšlenou jednorázovost, coby účel obalu relevantní při posuzování povahy obalu podle zákona o obalech, nicméně definici jednorázového obalu podle vinařského zákona nepovažoval za naplněnou, neboť obal může být např. opětovně naplněn i bez výměny jednorázového ventilu (strana 9 napadeného rozhodnutí).

20. NSS ve svém 1. rozsudku pojednal nejprve o odlišných cílech a účelech právní úpravy obalů dle vinařského zákona a zákona o obalech a zdůraznil, že cílem právní úpravy provedené zákonem č. 26/2017 Sb. (novela vinařského zákona), včetně nově definovaných prvků (jednorázovost obalu nebo opětovná nenaplnitelnost v kombinaci s jednorázovým uzávěrem, maximální objem, skutečnost, že se jedná o prodejní jednotku označenou v souladu s předpisy), je dle jeho důvodové zprávy regulovat nakládání s výrobky z révy vinné tak, aby byla minimalizována rizika podvodného jednání a manipulace s víny. Limitace maximálního objemu obalu na 20 litrů vychází z předpokladu, že se nevyplatí pro účely nelegálního obchodu vínem takto malé obaly využívat. Účelem takové právní úpravy je ochrana spotřebitele před nákupem produktu, jehož skutečný obsah se neshoduje s obsahem deklarovaným na obalu. Společným rysem obou typů obalů určených pro spotřebitele je proto požadavek na určitelnost a nezaměnitelnost obsahu. Účelem vinařského zákona je snaha o maximální možnou záruku originálnosti obsahu obalu. Není-li taková záruka poskytnuta, musí být s vínem nakládáno jako s nebaleným, včetně splnění oznamovací povinnosti podle § 14a vinařského zákona. Účelem zákona o obalech je minimalizace vzniku odpadů z obalů a jejich environmentálních dopadů.

21. Dle NSS se účely vinařského zákona a zákona o obalech míjejí a mají autonomní povahu, přičemž určení, zda jde o jednorázový obal či nikoliv, nemůže záviset na výrobci či distributorovi. Jakkoliv vinařský zákon a zákon o obalech mohou užívat obdobné či dokonce shodné pojmy, nelze odhlédnout od odlišných účelů, které tyto předpisy sledují a které se míjí. Pojmy, jež oba právní předpisy používají, je proto nutné vykládat v kontextu jednotlivých předpisů a respektovat jejich autonomní povahu. Především nelze dle NSS připustit s ohledem na účel vinařského zákona, že by určení, zda jde o jednorázový obal či nikoliv, mohlo záviset na úmyslu jeho výrobce (popř. jiné osoby uvádějící jej do oběhu či na trh). NSS vytkl MS v Praze, že definici „jednorázového obalu" odvozoval od pojmu „opakovaně použitelného obalu", jak jej definuje zákon o obalech; proto 1. rozsudek MS v Praze nemůže obstát.

22. NSS vyložil, že *jednorázový obal* je neurčitým právním pojmem, jenž vinařský zákon sám nedefinuje. To dle NSS na první pohled nevzbuzuje zásadní výkladové obtíže, neboť v obecném slova smyslu jde o obal, který lze použít jen jednou. Uvedl, že *„Jednorázovým obalem podle vinařského zákona je nutně takový obal, který po jeho otevření objektivně vzato není možné znovu naplnit tak, aby spotřebitel mohl usuzovat na originalitu jeho obsahu, resp. soulad obsahu obalu s informací na něm uvedenou. Obal, který je možné opětovně naplnit a znovu použít stejným způsobem, nelze považovat za jednorázový obal. Takový výklad je v souladu s běžným chápáním jednorázového použití obalu i s cíli právní úpravy vinařského zákona. Pro výklad pojmu jednorázový obal je tedy zásadní jeho objektivní faktická opětovná nenaplnitelnost, zaručující originalitu jeho obsahu".*

23. K výkladu pojmu „*bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný obal*" NSS uvedl, že MS v Praze se správně zabýval i ust. § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona a souhlasil s MS v Praze také v hodnocení funkce uzávěru a souvisejících bezpečnostních prvků, které tvoří jeden celek. NSS výslovně uvedl, že „*Jakmile je uzávěr (včetně jeho bezpečnostních prvků) otevřen, již jej nelze znovu použít a uzavřít jím obal, aniž by vznikly pochybnosti o originálnosti obsahu obalu. Musí-li tedy pro opětovné naplnění dojít k výměně bezpečnostních prvků uzávěru, byť nedojde k vynětí vlastního uzávěru, nelze takový obal považovat za*

znovu naplnitelný bez výměny jednorázového uzávěru. Jak přiléhavě vysvětlil městský soud, nutností výměny bezpečnostního prvku, na kterém jsou nadto uvedeny údaje vyžadované právními předpisy, je zaručeno, že obsažený produkt nebude po opětovném naplnění vydáván za produkt jiný. Naplnění definice není otázkou těsnosti uzávěru, nýbrž zaručení určitelnosti a nezaměnitelnosti obsahu obalu. Je-li plomba zaručující originalitu obsahu obalu po otevření znovu nepoužitelná, jedná se o jednorázový bezpečnostní prvek ve smyslu definice podle vinařského zákona, bez jehož výměny nelze obal znovu naplnit."

24. Dle NSS, „*Pokud snad zákonodárce zamýšlel spojit ztrátu funkčnosti pouze se samotným uzávěrem bez zohlednění bezpečnostních prvků, jak nastiňuje stěžovatel, ze zákonné definice nic takového neplyne. Definice zahrnuje rovněž související bezpečnostní prvky bez požadavku na jejich nesamostatnost. Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že bezpečnostní prvek má pro posouzení uzávěru dle § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona význam, pouze je-li pevnou součástí uzávěru. Stále je totiž nutné klást důraz především na požadavek určitelnosti a nezaměnitelnosti obsahu obalu."*

25. Dle NSS tedy MS v Praze vyšel sice ze správně vyloženého právního pojmu, zároveň však ve skutkových závěrech rovněž zohlednil skutečnosti vycházející z definice dle zákona o obalech. NSS uzavřel, že v projednávaném případě prozatím nebylo postaveno najisto, zda obaly použité žalobkyní naplňují definici jednorázového obalu nebo bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelného obalu ve výše vyložených významech, a uložil provést toto posouzení MS v Praze v dalším řízení.

Řízení před Městským soudem v Praze po 1. rozsudku Nejvyššího správního soudu

26. Po vydání 1. zrušujícího rozsudku NSS žalovaný podáním ze dne 19. 9. 2024 zaslal MS v Praze návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem Technické fakulty ČZU v Praze ze dne 9.9.2024 č. 065410-2024 („znalecký posudek ČZU") za účelem objasnění uzávěru obalu, konkrétně vztahu mezi ventilem a krytkou jako bezpečnostním prvkem uzávěru, a k návrhu připojil uvedený znalecký posudek.

27. MS v Praze dále obdržel rozsáhlé vyjádření (doplnění) žalobkyně, jehož převážným obsahem je její nesouhlas se zrušujícím rozsudkem NSS z důvodu překvapivosti, nezákonnosti a neodůvodněnosti tohoto rozsudku, a uvedl, jaké důsledky či zásahy do zásady legality toto rozhodnutí způsobuje. Dále předestřel náhled na to, jak by MS v Praze dle judikatury Ústavního soudu měl přistupovat k dalšímu rozhodnutí o žalobě, a to na základě vlastních skutkových zjištění a právních závěrů NSS v jiném jeho rozsudku ze dne 24. 8. 2023, č. j. 8 As 111/2023-66, a případně v intencích dalšího rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2023, č. j. č.j. 3 As 406/2020-59, a ostatně i 1. rozsudku NSS.

28. Žalobkyně dále doplnila, že ustanovení vinařského zákona v ust. § 3 odst. 1 písm. y) je složením dvou zákonných úprav, a to typu obalu podle zákona o obalech jednorázový nebo opakovaně použitelný, přičemž druhý typ musí podle vinařského zákona obsahovat „jednorázový uzávěr" a splňovat další podmínky spotřebitelského obalu podle vinařského zákona (maximálním objem 20 litrů, který v místě prodeje tvoří spolu s jeho obsahem prodejní jednotku pro spotřebitele, a jsou na něm nebo na etiketě k němu připojené uvedeny údaje podle předpisů Evropské unie, vinařského zákona a prováděcích právních předpisů). V zásadě tak jde o složení provedení typu obalu a určení jeho limitu a povinnosti jej označit způsobem, aby spotřebitel měl možnost se o obsahu přesvědčit z údajů k němu nebo na něm uvedených. Pokud obal podle zákona o obalech po vyčerpání obsahu přestal jako obal existovat a stal se odpadem (srov. rozsudek č. j. 3 As 406/2020-59, ze dne 15. 6. 2023), pak z pohledu vinařského zákona je nutno na něj pohlížet jako na jednorázový obal, nikoliv jako na obal bez výměny jednorázového uzávěru znovu naplnitelný obal.

29. Žalobkyně navrhla, aby soud provedl fyzické ohledání a posouzení originální prodejní jednotky (frizzante v obalu KEYKEG do 20 litrů), a po ohledání určil znaky předmětného obalu z hlediska zákona o obalech a vinařského zákona. Současně trvala na výslechu jí již v původním řízení navržených svědků. Ke svému vyjádření připojila řadu příloh, které se týkají komunikace žalobkyně s orgány inspekce, jejích kontrolních úkonů a fotodokumentace z r. 2024, a komunikace žalobkyně

s dalšími orgány státní správy, významné pro její podnikatelskou činnost. Soud neprovedl žalobkyní navržený důkaz znaleckým posudkem V. Špilara, ani neshledal důvod změnit svůj náhled na neprovedení rozsáhlého dokazování výslechy svědků, navržených žalobkyní, jak odůvodnil již ve svém původním rozsudku, neboť shodně jako v původním přezkumném řízení shledal, že k posouzení sporné skutkové a právní otázky postačuje obsah správního spisu a argumentace účastníků řízení.

30. MS v Praze neprovedl důkaz ani znaleckým posudkem ČZU navrženým nově v tomto řízení žalovaným s tím, že tento posudek byl vypracován na objednávku žalovaného, je datován dnem 9. 9. 2024 a nebyl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, proto z něj soud nemůže vycházet, neboť soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2024

31. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2024, č. j. 9 A 65/2022-275, („2. rozsudek MS v Praze"), bylo napadené rozhodnutí i Opatření inspekce zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

32. Při novém posouzení věci vycházel MS v Praze ze zavazujícího návodu ohledně významu *jednorázového* a *bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelného* obalu vyloženého 1. rozsudkem NSS, který MS v Praze uložil postavit najisto, zda předmětné obaly některou z těchto definic naplňují. Vzhledem k tomu, že NSS ve svém pojednání o odlišném účelu zákona o obalech a vinařského zákona vyzdvihl, že pro věc jsou významné a autonomní jedině pojmy vinařského zákona, MS v Praze se proto znovu zabýval systematikou právní úpravy definice „nebaleného vína" toliko podle vinařského zákona.

33. Dle MS v Praze nebylo zpochybněno, že předmětný obal je obalem o maximálním objemu 20 litrů, který v místě prodeje tvoří spolu s jeho obsahem prodejní jednotku pro spotřebitele a jsou na něm nebo na etiketě k němu připojené údaje podle předpisů Evropské unie, vinařského zákona a prováděcích právních předpisů. Účel novelizace vinařského zákona provedené zákonem č. 26/2017 Sb. spočívá ve snaze zabránit manipulaci s takovou prodejní jednotkou a jejím obsahem. Zbývalo tedy dle MS v Praze posoudit, zda další definice (pojmy) vinařského zákona vytvářejí u předmětných obalů typu KEYKEG a POLYKEG záruku originálnosti obsahu obalu a jeho objektivní faktickou nenaplnitelnost. MS v Praze se vzhledem ke konstrukci předmětných obalů zabýval výhradně zákonnou definicí *bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelného obalu*, který posoudil shodně jako již ve svém 1. rozsudku s tím, že je s ním nedělitelně spjata definici jednorázového uzávěru podle § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona. Podmínkou je, že takový uzávěr jako celek, tj. včetně bezpečnostních prvků, ztratí při otevření u spotřebitele svoji funkčnost a nelze ho opakovaně použít. Dle MS v Praze tak uvedené definice sami o sobě popírají znovu naplnitelnost obalu v závislosti na dispozici s uzávěrem jako celkem a jsou tak garancí před zneužitím obalu a před nahrazením dováženého produktu produktem jiným, nadto za situace, kdy bezpečnostní prvek (zde kryt, plomba), včetně údajů o produktu, činí z prodejní jednotky jediný nezaměnitelný celek. MS v Praze doplnil, že podmínku ztráty funkčnosti uzávěru při jeho otevření (resp. jeho těsnicí schopnosti) nelze dovozovat z neběžné manipulace, k níž nejsou určeny, ale je třeba ji spojovat právě s tím, zda došlo či nedošlo k výměně uzávěru, včetně jeho bezpečnostních prvků. Vyšel také z výkladu NSS, že zákon nestanoví požadavek, aby krytka byla nesamostatná.

34. MS v Praze tedy konstatoval, že jeho 1. rozsudek neobstál dle NSS pouze ohledně úvah o použití zákona o obalech jako vodítka k výkladu pojmu „jednorázový obal. Vytkl také žalovanému, že ačkoliv výsledky laboratorních zkoušek a znalecký posudek V. Špilara předložený žalobkyní orgánům inspekce svědčí o tom, že k dávkování obsahu (spotřebě vína) z předmětného obalu dochází až po odtržení bezpečnostní plomby a nasazení dávkovače, který je externě obstaratelným a je určený k vypuštění, nikoliv k napuštění obsahu, žalovaný oproti tomu postavil pouze stručnou argumentaci v rámci odpovědí na odvolací námitky, že plnění předmětných obalů je možné za

pomoci plnicího zařízení, které je volně v prodeji a je technicky možné a relativně snadné. Prodejní jednotku obalu tedy neposuzoval tak, jak jej vytvářejí konstrukční prvky, ale z hlediska možného zneužití. Pouhé technicky jakkoliv možné znovunaplnění obalu nevylučuje existenci spotřebitelského obalu.

35. MS v Praze tedy při řešení právní otázky považoval za potřebné posuzovat i to, jak jsou konstrukčně obaly uzpůsobeny a zda je tím garantována ochrana spotřebitele, a měl za prokázané, že obaly použité žalobkyní naplňují definici právního pojmu spotřebitelského obalu jako *bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelného obalu* ve významech vyložených NSS v jeho 1. rozsudku.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2025

36. Ke kasační stížnosti žalovaného byl 2. rozsudek MS v Praze zrušen rozsudkem NSS ze dne 17. 12. 2025, č. j. 6 As 290/2024-61, („2. rozsudek NSS"), a věc byla vrácena MS v Praze k dalšímu řízení.

37. Dle NSS byl MS v Praze 1. rozsudkem NSS zavázán k posouzení, zda se jedná o jednorázový obal nebo o bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný obal dle definic předestřených v 1. rozsudku NSS. Dle NSS přitom nebylo sporné, že fakticky je možné předmětné obaly po použití znovu naplnit, nýbrž zda tak lze učinit bez výměny jednorázového uzávěru, a současně, zda obaly použité žalobkyní jednorázový uzávěr měly. Stěžení je v tomto ohledu povaha „bezpečnostní plomby" či „krytky" výčepního ventilu, přičemž NSS již ve svém 1. rozsudku (bod 26) uvedl, že je-li plomba zaručující originalitu obsahu obalu po otevření znovu nepoužitelná, jedná se o jednorázový bezpečnostní prvek ve smyslu definice podle vinařského zákona, bez jehož výměny nelze obal znovu naplnit.

38. NSS se neztotožnil se závěrem MS v Praze, že žalovaným v průběhu soudního řízení předložený znalecký posudek ČZÚ ze dne 9. 9. 2024 nemá důkazní hodnotu proto, že byl vyhotoven až po datu vydání napadeného rozhodnutí, neboť soudům nic nebrání, aby při svém rozhodování vycházely z dokumentů, které vznikly až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je-li zřejmé, že popisují stav ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existující.

39. NSS přisvědčil MS v Praze, že žalovaný při posouzení věci vycházel z nesprávně definovaného pojmu *bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný obal*, resp. nepovažoval za podstatné blíže se zabývat povahou bezpečnostní plomby uzávěru, neboť měl za to, že opakovaná použitelnost plyne již z povahy výčepního ventilu a vycházel především z faktické možnosti obal znovu naplnit, což spojoval s funkčností výčepního ventilu bez ohledu na přítomnost bezpečnostní plomby, kterou nepovažoval za garanci originality zakoupeného vína. Podstatné dle NSS je, zda tato plastová plomba plní funkci bezpečnostního prvku, který je součástí uzávěru. Není podstatné, zda výrobce prodává na svých stránkách tyto plastové plomby, vybavení pro domácí plnění těchto obalů nebo zveřejnil video návod, jak se plnění provádí. NSS poukázal na to, že protokoly o zkouškách poznamenávají odlomení „plomby", nicméně neuvádí, zda šlo o použitý či nutný postup pro přístup k výčepnímu ventilu. Znalecký posudek V. Špilara jednoznačně prohlašuje nutnost „plombu" odlomit, byť jednorázovost obalu spojuje s východisky zákona o obalech, jehož aplikaci na projednávaný případ NSS ve svém 1. rozsudku vyloučil. V kontrolním spise se nachází fotografie poškozené „plomby" po otevření obalu, žalovaný však uvádí i možnost pouhého sundání „krytky" („sundat nebo odlomit").

40. NSS shrnul, že pokud měl MS v Praze za to, že úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí neobstojí z pohledu definic vyložených NSS v jeho 1. rozsudku, měl napadené rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení z důvodu procesních. Zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávnosti v otázce hmotněprávní, jak učinil MS v Praze, však není možné učinit bez provedení dalšího dokazování, bez něhož nelze jednoznačně usoudit na funkci „plomby" či „krytky" pro zajištění opakované nenaplnitelnosti obalu bez její výměny.

Řízení před Městským soudem v Praze po 2. rozsudku Nejvyššího správního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

41. Po vydání 2. zrušujícího rozsudku NSS žalobkyně ve svém podání ze dne 12. 1. 2026 uvedla, že trvá na všech doposud navržených důkazech, zejména navrhla provést výslechy vedoucí odboru zkušební laboratoře v Brně, osob podílejících se na vypracování znaleckého posudku ČZÚ a na vypracování odborného vyjádření ITC Zlín.

42. Soudu byla dne 9. 6. 2026 doručena dvě podání žalobkyně, jednak podání nazvané „Vyjádření žalobkyně před jednáním – vyjádření žalobkyně k rozsahu soudního přezkumu a unijně právnímu rámci“, jednak podání nazvané „Návrh důkazů nesplnění článku 36 SFEU“ se svazkem příloh – listin navrhovaných k důkazu.

43. V tomto vyjádření žalobkyně tvrdila, že dosavadní kasační rozhodnutí zúžila předmět řízení na izolovaný technický spor o slovní výklad definic vinařského zákona a posouzení objektivního stavu obalu, ale žaloba směřovala proti postupu žalovaného, který dle žalobkyně systematicky narušuje vnitřní trh Evropské unie a brání přístupu hotového výrobku z jiného členského státu na český trh. Žalobkyně tvrdila, že již v žalobě otevřela unijně právní rozměr věci – vztah vinařského zákona k zákonu o obalech a Směrnici 94/62/ES, volný pohyb zboží a diskriminaci prvních příjemců a výrobců vín z EU. Žalobkyně požadovala po soudu unijní kvalifikaci výroku dle rozhodného rámce tvořeného přímo použitelným právem EU, zejména nařízeními (EU) č. 1308/2013, (EU) 2018/273, (EU) 2018/274 a (EU) 2019/33. Dle žalobkyně je typovým příkladem nepřípustné překážky volného pohybu zboží vnitrostátní pravidlo nebo správní praxe, podle níž může být legálně vyrobený nebo na trh uvedený výrobek v jiném členském státě prodáván na domácím trhu jen po přebalení do jiného typu obalu. Totéž platí, dosáhne-li správní orgán stejného výsledku metodickou kvalifikací.

44. Soud musí dle žalobkyně zároveň posoudit, zda vnitrostátní úprava a navazující metodická praxe žalovaného nepředstavují opatření s rovnocenným účinkem podle čl. 34 Smlouvy o fungování Evropské unie („SFEU“) a o prostředek svévolné diskriminace nebo zastřeného omezování obchodu mezi členskými státy podle čl. 36 věty druhé SFEU. Žalobkyně dále namítla, že nebyl prokázán legitimní cíl, ani notifikace národní regulace a žalovaný stáhl výrobek z trhu bez postupu podle nařízení (EU) 2019/515, bez označení technického pravidla, bez možnosti předložit prohlášení pro vzájemné uznávání a bez testu vhodnosti a nezbytnosti.

45. Dále žalobkyně namítla, že zůstaly žalovaným nevypořádány podstatné důkazy – laboratorní, znalecké, akreditační a metodické podklady, což je procesní vada a dokládá hmotněprávní nezákonnost zásahu. Žalovaný byl dle žalobkyně také povinen vypořádat se s prohlášeními o shodě, technickou specifikací a podklady pro vzájemné uznávání, jakož i s materiály pro styk s potravinami. Žalobkyně také namítla, že žalovaný nepřibral do řízení výrobce vína ani výrobce dotčených obalových systémů, ačkoliv se výsledek řízení netýká pouze žalobkyně. Soud by měl zvážit vyrozumění těchto subjektů jako osob zúčastněných na řízení.

46. Dále žalobkyně navrhla, aby žalovaný zvážil postup podle § 62 s. ř. s., subsidiárně žádala, aby soud přerušil řízení a předložil Soudnímu dvoru EU žalobkyní formulované otázky směřující k výkladu práva Unie, bez něhož nelze rozhodnout, zda žalovaný mohl hotové, označené a šaržově sledovatelné víno legálně uvedené na trh v Itálii v předmětných obalech podřadit pod vnitrostátní režim nebaleného vína.

47. Podáním nazvaným „Návrh důkazů nesplnění článku 36 SFEU“ navrhla žalobkyně provést k důkazu stanoviska Ministerstva zemědělství a Státní zemědělské a potravinářské inspekce k obalům KEYKEG/POLYKEG, která dle žalobkyně v materiálním smyslu představují soubor de facto technických pravidel k posuzování povahy obalu, Prohlášení o shodě obalů KEYKEG a POLYKEG a dále důkazy, které byly opomenuty nebo výslovně odmítnuty v řízení 17 A 80/2022, které převážně tvoří skutkový a metodický základ správní praxe uplatněné vůči žalobkyni. Pokud by dle žalobkyně soud tyto důkazy neprovedl, znemožnilo by mu to přezkoumat skutečný podklad zásahu, jeho zákonnost, proporcionalitu a slučitelnost s čl. 34 a 36 SFEU.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Jednání před soudem

48. Jednání před soudem dne 10. 6. 2026 se s omluvou nezúčastnil žalovaný a souhlasil s jeho konáním bez své přítomnosti. Ve svém písemném podání uvedl, že nadále trvá na provedení důkazu znaleckým posudkem ČZÚ ze dne 9. 9. 2024 za účelem objasnění funkce uzávěru obalu, konkrétně vztahu mezi ventilem a krytkou jako bezpečnostním prvkem uzávěru. Setrval na svém původním stanovisku, tedy žádal zamítnutí žaloby.

49. Soud v úvodu jednání seznámil přítomnou žalobkyni s tím, že za daného stavu řízení nebude přerušovat řízení a věc předkládat Soudnímu dvoru EU k zodpovězení žalobkyní navrhovaných otázek k výkladu práva unie. Takový postup soud považuje za předčasný.

50. Žalobkyně poukázala na to, že tři obdobné spory, a to dva vedené žalobkyní a jeden společností Bevande, v nichž již celkem šestkrát rozhodoval NSS, se dostaly do technicistní diskuse a dle žalobkyně jak MS v Praze, tak NSS opomíjejí soulad s evropským právem. Žalovaným vytvářené metodiky představují faktické bariéry volného pohybu zboží a žalobkyni poškozují. Dle žalobkyně by měl soud autoritativně posoudit předmětné obaly z hlediska jejich souladu s právem EU, přičemž česká právní úprava obsažená ve vinařském zákoně není eurokonformní. K dotazu soudu na rozpornost tohoto nového tvrzení žalobkyně s žalobním tvrzením (str. 10 bod 10 žaloby) žalobkyně uvedla, že v době podání žaloby nevěděla, co je ve vinařském zákoně a také žalobu sepisoval její předchozí právní zástupce.

51. Soud u jednání nedoplňoval dokazování o výslechy znalců a svědků navrhovaných žalobkyní, znaleckým posudkem ČZU, navrhovaným žalovaným, ani četnými listinami, předloženými žalobkyní s návrhem na provedení k důkazu před jednáním soudu (k nimž se nadto z důvodu pozdního předložení ze strany žalobkyně nemohl vyjádřit ani žalovaný). Je tomu tak proto, že skutková zjištění nevykazují jen dílčí nedostatky, nýbrž vyžadují zásadní doplnění, především pokud jde o odborné posouzení předmětných obalů, přičemž skutkový stav měl být v projednávané věci komplexně a na základě odborných podkladů zjištěn primárně již žalovaným ve správním řízení před vydáním napadeného rozhodnutí. Provedením takto širokého dokazování podle § 77 odst. 2 s. ř. s. by soud překročil meze přezkumné činnosti a fakticky by nahrazoval správní orgán v jeho zákonné úloze zjistit skutkový stav věci. Jestliže skutkový stav vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, které by převyšovalo možnosti soudu, je na místě zrušení a vrácení věci správnímu orgánu. Soud nesmí nahrazovat prvotní a rozsáhlé zjišťování skutkového stavu namísto správního orgánu (srov. např. judikaturu NSS 1 As 90/2009 nebo 3 Afs 163/2014). Soud přihlédl také k právnímu názoru vyjádřenému ve 2. rozsudku NSS, který zde uvedl, že pokud měl MS v Praze za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nepředestřel dostatečnou argumentaci pro naplnění legální definice spotřebitelského obalu, měl jeho rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit z procesních důvodů.

52. Mimo rámec dokazování soud pro informaci shlédl vínem naplněné obaly typu KEYKEG a POLYKEG, které žalobkyně dopravila k jednání soudu. Uvedla, že se nejedná o zcela shodné, konkrétní původní obaly, které byly předmětem kontroly a posouzení v napadeném rozhodnutí, nicméně jde o typové obaly, ohledně jejichž posuzování žalovaný zpracovává svou metodiku. K dotazu na rozdílné názvy typů obalů zmiňované v různých dokumentech (KEYKEG, POLYKEG, SLIMKEG) žalobkyně uvedla, že jsou dány jejich různými evropskými výrobci a nejsou zcela konstrukčně shodné, ale podobné a že konstrukce těchto obalů se v čase mohla nepatrně měnit. Žalobkyně poukázala na to, že na u jednání prezentovaných obalech jsou uvedeny veškeré potřebné informace, načitatelné prostřednictvím na nich uvedeného QR kódu, týkající se certifikace obalu, dále technické listy, návody na zacházení s nimi, upozornění, prohlášení o shodě.

53. Závěrem žalobkyně u jednání před soudem trvala na svém návrhu na přerušení řízení a předložení věci s předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU. V případě nevyhovění tomuto návrhu žádala zrušení (pouze druhostupňového) napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Nové posouzení věci Městským soudem v Praze

54. MS v Praze znovu přezkoumal napadené rozhodnutí, a to v intencích všech závěrů, které učinil NSS ve svém 1. i 2. zrušujícím rozsudku, přičemž je vázán jeho právními názory v nich vyslovenými dle § 110 odst. 4 s. ř. s. Vyšel rovněž z právních závěrů rozsudků NSS ze dne 24. 8. 2023, č. j. 8 As 111/2023-66, ze dne 6. 11. 2025, č. j. 8 As 13/2025-109, a ze dne 16. 12. 2025, č. j. 2 As 223/2024-46, jakož i rozsudku MS v Praze ze dne 25. 5. 2026, č. j. 17 A 80/2022-370, vydaných ve skutkově a právně obdobných věcech.

55. Žaloba je důvodná.

56. Soud vyšel z následující právní úpravy:

57. Podle § 3 odst. 1 písm. u) vinařského zákona se *nebaleným vínem* rozumí víno nebo jiný produkt uvedený pod příslušným kódem kombinované nomenklatury, s výjimkou moštu, uváděné do oběhu v jiném obalu než obalu určeném pro spotřebitele ve fázi, která předchází prodeji spotřebiteli.

58. Podle § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona se *obalem určeným pro spotřebitele* rozumí *jednorázový* nebo *bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný* obal o maximálním objemu 20 litrů, který v místě prodeje tvoří spolu s jeho obsahem prodejní jednotku pro spotřebitele a jsou na něm nebo na etiketě k němu připojené uvedeny údaje podle předpisů Evropské unie, tohoto zákona a prováděcích právních předpisů.

59. Podle § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona se *jednorázovým uzávěrem* rozumí uzávěr včetně souvisejících bezpečnostních prvků, který při otevření ztratí svoji funkčnost a nelze ho opakovaně použít.

60. Podle § 14a odst. 1 vinařského zákona, příjemce nebaleného vína přepraveného z jiného členského státu Evropské unie nebo ze třetí země oznámí bezprostředně po jeho příchodu do prvního místa dodání na území České republiky, nejpozději však do 12 hodin po tomto příchodu, jeho množství a údaje podle odstavce 2 Ústavu prostřednictvím Registru.

61. Podle § 14b odst. 1 vinařského zákona musí být nebalené víno přepravené z jiného členského státu Evropské unie nebo ze třetí země po příchodu do prvního místa dodání na území České republiky uskladněno po dobu 10 dní.

62. Podle § 27 odst. 4 písm. a) bodu 6 vinařského zákona je zakázáno uvádět do oběhu produkt, u něhož nebyla splněna oznamovací povinnost podle § 14a.

63. Klíčovou otázkou v projednávané věci nadále zůstává, zda jsou předmětné obaly použité žalobkyní spotřebitelskými obaly ve smyslu § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona. Pro vyřešení uvedené právní otázky je třeba postavit na jisto, zda jde o obal *jednorázový* nebo (alternativně) *obal bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný* podle § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona, a to ve smyslu naplnění definic uvedených pojmů, které předestřel NSS ve svém 1. rozsudku. Pakliže žalobkyně nedovezla vína v obalu, který lze podřadit pod jeden z uvedených pojmů, jedná se o nebalené víno, ohledně něhož by žalobkyni vznikla oznamovací povinnost dle § 14a odst. 1 vinařského zákona a jejíž nesplnění je dle § 27 odst. 4 písm. a) bod 6 sankcionováno zákazem jeho uvádění do oběhu.

64. Jak vyložil NSS ve svém 1. i 2. rozsudku, výše uvedené pojmy je třeba vykládat autonomně dle vinařského zákona, s ohledem na jeho účel, který sleduje především ochranu spotřebitele a zajištění originality a nezaměnitelnosti obsahu obalu. Při posuzování konstrukce a funkčnosti obalu a jeho prvků je vyloučeno z hlediska zajištění účelu vinařského zákona použití zákona o obalech, který je však nadále součástí právního řádu a může být jedním z podpůrných systematických a teologických vodítek. Nelze ho však užít k posouzení toho, zda je předmětný obal obalem určeným pro spotřebitele podle § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

65. Jak uvedl také NSS ve svém 2. rozsudku, v řízení nebylo zpochybněno a není sporné, že předmětný obal používaný žalobkyní je obalem o maximálním objemu 20 litrů, který v místě prodeje tvoří spolu s jeho obsahem prodejní jednotku pro spotřebitele, a že jsou na něm nebo na etiketě k němu připojené uvedené údaje podle předpisů Evropské unie, vinařského zákona a prováděcích právních předpisů. Není rovněž sporováno a vyplývá například ze zprávy ITC, že obaly používané žalobkyní je po použití a vyčerpání obsahu fakticky možné znovu naplnit.

66. Zůstalo však sporným a není prokázáno, zda je faktická možnost znovunaplnění předmětného obalu reálná bez výměny jednorázového uzávěru, jakož i skutečnost, zda obaly použité žalobkyní takový jednorázový uzávěr měly.

67. *Jednorázovým obalem* je v obecném slova smyslu obal, který lze použít jen jednou (viz rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2023, č. j. 8 As 111/2023-66, a na něj odkazující 1. rozsudek NSS). Ve smyslu vinařského zákona jde o takový obal, který po jeho otevření objektivně vzato není možné znovu naplnit tak, aby spotřebitel mohl usuzovat na originalitu jeho obsahu, resp. soulad obsahu obalu s informací na něm uvedenou. Není možné ho opětovně naplnit a znovu použít stejným způsobem. Zásadní je tedy pro výklad tohoto pojmu v souladu s cíli právní úpravy vinařského zákona jeho objektivní faktická opětovná nenaplnitelnost, zaručující originalitu jeho obsahu. Není podstatné jeho určení při navržení, výrobě a uvedení na trh.

68. Rovněž *bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný obal* ve smyslu § 3 odst. 1 písm. y) ve spojení s písm. z) vinařského zákona nelze opětovně naplnit tak, aby byl obsah obalu určitelný a nezaměnitelný.

69. Vzhledem k zákonné definici *jednorázového uzávěru* (jednorázovým uzávěrem je *uzávěr včetně souvisejících bezpečnostních prvků, který při otevření ztratí svoji funkčnost a nelze jej opakovaně použít*) NSS uvedl, že uzávěr a související bezpečnostní prvky ve smyslu citovaného ustanovení tvoří jeden celek, avšak citovaná definice nezakládá požadavek na nesamostatnost takových bezpečnostních prvků. Jinak řečeno, nemá takový bezpečnostní prvek pro posouzení uzávěru dle § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona význam pouze tehdy, je-li pevnou součástí uzávěru. Pro naplnění definice jednorázového uzávěru není relevantní ani těsnost uzávěru, nýbrž zaručení určitelnosti a nezaměnitelnosti obsahu obalu.

70. Při posouzení toho, zda lze obal opětovně naplnit bez výměny jednorázového uzávěru a zda takový jednorázový uzávěr obal má, je stěžejní povaha bezpečnostní plomby či krytky výčepního ventilu.

71. Klíčové je přitom její posouzení z hlediska toho, *zda plomba (krytka) zaručuje originalitu obsahu obalu*, tedy zda *plní funkci bezpečnostního prvku* (byť i není pevnou součástí uzávěru) a zda je po otevření znovu nepoužitelná. Jak uvedl NSS v 1. i 2. rozsudku, je-li plomba zaručující originalitu obsahu obalu po otevření znovu nepoužitelná a ztratí svou funkčnost, jedná se o jednorázový bezpečnostní prvek ve smyslu definice podle vinařského zákona, bez jehož výměny nelze obal znovu naplnit tak, aby mohl nadále působit jako obal s originálním a nezaměnitelným obsahem.

72. Musí-li pro opětovné naplnění obalu dojít k výměně bezpečnostních prvků uzávěru (byť i nedojde k vynětí vlastního uzávěru), nelze takový obal považovat za znovu naplnitelný bez výměny jednorázového uzávěru. Jsou-li nadto na takovém bezpečnostním prvku uvedeny údaje vyžadované právními předpisy, je tím spíše zaručeno, že obsažený produkt nebude po opětovném naplnění vydáván za produkt jiný. Je třeba proto také posoudit, zda případná možnost sejmout plombu nebo krytku (popř. jiný bezpečnostní prvek) bez jejího poškození může objektivně zpochybnit originalitu obsahu obalu, nebo zda jde o okolnost právně nerozhodnou (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2025, č. j. 2 As 223/2024-46).

73. Posouzení povahy obalu dle zákonných definic vinařského zákona, tedy všech relevantních funkčních prvků předmětného obalu, zejména jeho uzávěru a s ním souvisejících bezpečnostních prvků a jejich funkce, musí dle judikatury NSS vycházet z objektivních technických vlastností a konstrukce konkrétního obalu a z reálné možnosti nakládání s nimi. Je třeba mít stále na paměti,

že naplnění zákonné definice spotřebitelského obalu dle vinařského zákona je nutno posuzovat z hlediska požadavku určitelnosti a nezaměnitelnosti obsahu obalu.

74. Stěžejní žalobní námitkou bylo nedostatečné zjištění rozhodného skutkového stavu ze strany žalovaného. Dle žalobkyně žalovaný nenabyl žádných odborných, ani jiných skutkových poznatků, z nichž by bylo možno učinit závěr, že se v případě předmětných obalů používaných žalobkyní nejedná o obaly určené pro spotřebitele. Dle žalobkyně se žalovaný v souvislosti s touto otázkou nevypořádal se znaleckým posudkem V. Špilara, jež předložila žalobkyně, třebaže jiným relevantním odborným posouzením nedisponoval.

75. Tuto žalobní námitku soud shledal důvodnou.

76. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal své vlastní posouzení obalu KEYKEG tak, že se jedná o plastovou nádobu s dvojitou stěnou, obsahující „sáček" s vínem a uzávěr sestávající z narážecí ventilu pro výčepní zařízení a plastové bezpečnostní plomby, kterou prodává výrobce také samostatně. Uvedl, že plastovou bezpečnostní plombu, kterou výrobce originální výrobek opatřil, je nezbytné před nasazením výčepního zařízení „sundat nebo odlomit" (str. 13 napadeného rozhodnutí). Dle žalovaného prodává výrobce také plnicí sady a na internetu je zveřejněno oficiální video s návodem na plnění KEYKEG obalů, které lze jednoduše po vyčerpání obsahu znovu naplnit, aniž by narážecí ventil ztratil svoji funkčnost. Uzávěr lze pak opatřit novou nepoškozenou plastovou bezpečnostní plombou (krytkou). Dle žalovaného je plastová bezpečnostní plomba „nástavbovým bezpečnostním prvkem chránícím výčepní ventil před případnými nečistotami a poškozením a může sloužit mimo jiné také k umístění informací o produktu". Je snadno oddělitelná a její odstranění nemá vliv na funkčnost výčepního ventilu. Dle žalovaného nelze ověřit, zda se jedná o originální bezpečnostní plombu, na ventil lze umístit bezpečnostní plombu s jakýmikoliv informacemi, které nemusí odpovídat obsahu obalu.

77. Jak uvedl rovněž NSS v 2. rozsudku, z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nevycházel při posouzení věci ze správně definovaného pojmu *bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelného obalu*, neboť se blíže nezabýval povahou bezpečnostní plomby uzávěru a neposuzoval tedy prodejní jednotku obalu tak, jak ji vytvářejí konstrukční prvky. Soustředil se na to, že faktická možnost opakované naplnitelnosti obalu plyne z funkčnosti výčepního ventilu, bez ohledu na přítomnost bezpečnostní plomby, kterou nepovažoval za garanci originality zakoupeného vína (str. 9-10 napadeného rozhodnutí). Dle NSS přitom není podstatné, zda výrobce obalu prodává také samostatně plastové plomby, plnicí sady nebo zveřejňuje video návody, jak se plnění provádí. Podstatné je, zda plastová plomba plní funkci bezpečnostního prvku, který je součástí uzávěru.

78. Taková relevantní skutková zjištění ohledně konstrukce obalu a posouzení všech jeho funkčních prvků v napadeném rozhodnutí absentují. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by předmětné obaly bylo možno bezpečně považovat za obaly určené pro spotřebitele ve smyslu § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona ve světle definic předestřených NSS v 1. rozsudku. Chybí zde odborná skutková zjištění týkající se toho, zda může objektivně z hlediska konstrukčních vlastností předmětného obalu a jeho uzávěru dojít k jeho opakovanému naplnění, aniž by byla zpochybněna originalita a nezaměnitelnost jeho obsahu.

79. Žalovaný se tedy zaměřil při posouzení obalu na technicky možné znovunaplnění obalu především z hlediska možného zneužití za pomoci snadno obstaratelného plnicího zařízení. Nicméně z uvedeného popisu předmětného obalu v napadeném rozhodnutí nelze ani seznat, jak přesně žalovaný definuje uzávěr, jeho skutkové závěry jsou nepřesné a nejasné. Dle žalovaného uzávěr z narážecího ventilu a „plastové bezpečnostní plomby" „sestává", tudíž je zřejmě dle žalovaného tvořen oběma uvedenými prvky. Pak však není jasné, proč by v případě nahrazení plomby novou poté, kdy při otevření je dle žalovaného nutné původní plombu „sundat nebo odlomit", nešlo o výměnu jednorázového uzávěru. Rovněž neurčitá formulace o nutnosti plombu „sundat nebo odlomit" zjevně nebude v případě odlomení plomby korespondovat se závěrem žalovaného na straně 15 napadeného rozhodnutí, že uzávěr (dle žalovaného tedy zřejmě tvořený ventilem i

plombou) ani po opakovaném použití „neztrácí svoji funkčnost“. Není tedy zřejmé, zda plombu žalovaný považuje za součást uzávěru, zda je nutné nebo jen možné její zničení při otevření obalu.

80. Nelze ani seznat, zda a proč je plomba dle žalovaného „bezpečnostní“, pakliže ji lze jednoduše nahradit novou. Žalovaný naznačil, že bezpečnostní plomba vzhledem k možnosti její výměny není garancí originality zakoupeného vína, zároveň však uvedl, že „originální výrobek je u výrobce po naplnění vína opatřen plastovou bezpečnostní plombou, kterou je nezbytné před nasazením výčepního zařízení sundat nebo odlomit“. Funkcí plomby se žalovaný v napadeném rozhodnutí blíže nezabýval. Nevysvětlil, zda zmiňovanou plastovou bezpečnostní plombu (kterou označil na „nástavbový bezpečnostní prvek“) považoval za bezpečnostní prvek ve smyslu § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona nebo za pouhou krytku, pokud uvedl, že „chrání výčepní ventil před případnými nečistotami a poškozením“. Z napadeného rozhodnutí tedy nevyplývá žádný odborně podložený závěr, zda je možné prázdný obal pouze technicky znovu pomocí plnicího zařízení naplnit (což žádný z účastníků nesporoval), nebo zda a jak je možné obal znovu naplnit i bez výměny jednorázového uzávěru ve smyslu § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona tak, že by tím mohla být zpochybněna originalita obsahu obalu.

81. Žalovaný musí také vyjasnit přesný účel a funkci dosud zaměnitelně používaných pojmů *krytka* a *plomba* (objevuje se dokonce i zátka a „špunt“), přičemž již sémanticky lze vnímat jejich významovou rozdílnost, kdy plomba je obecně chápána jako jednorázový bezpečnostní nebo kontrolní uzavírací prvek sloužící k zajištění manipulace s obsahem obalu, zatímco krytka tuto kontrolní funkci mít nemusí, většinou ani nemá a je určena spíše k mechanické ochraně.

82. Je také třeba, aby žalovaný doplnění svých skutkových zjištění vztáhl ke konkrétnímu typu obalu, které byly předmětem kontroly a v nichž bylo uloženo dovezené víno, které žalovaný posoudil jako víno nebalené, podléhající oznamovací povinnosti dle § 14a vinařského zákona. Dle dopisu žalobkyně, který inicioval předmětnou kontrolu, mělo jít o obaly SLIMKEG a POLYKEG, v napadeném rozhodnutí žalovaný popisuje obal KEYKEG, tyto názvy se vyskytují v různých listinách bez bližšího rozlišení, vysvětlení a srovnání. U posledního jednání soudu žalobkyně uvedla, že obaly se mírně konstrukčně odlišují a k jejich změnám zřejmě došlo také v čase. Je tedy třeba, aby žalovaný přesně specifikoval svá skutková zjištění ke konkrétnímu obalu a případně uvedl, zda, proč a jak je možné je přenést i na jiný typ obalu.

83. Soud tedy shrnuje, že žalovaný bude povinen doplnit svá skutková zjištění tak, aby bylo postaveno najisto, zda vůbec předmětné obaly měly jednorázový uzávěr, čím byl tvořen, zda zmiňovaná plomba nebo krytka je součástí uzávěru, zda plní funkci souvisejícího bezpečnostního prvku jednorázového uzávěru ve smyslu § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona v tom smyslu, že je zárukou poctivého použití obalu a není možné ji po otevření obalu znovu použít, tedy, zda plní bezpečnostní funkci ve vztahu k originalitě obsahu obalu a zda musí být uzávěr, včetně bezpečnostních prvků, při opakovaném naplnění obalu vyměněn a nahrazen novým, s údaji zaručujícími originalitu šarže obalu výrobce a šarži jeho obsahu (druhu vinného produktu). Žalovaný bude povinen učinit skutková zjištění, zda lze zmíněnou plombu nebo krytku při otevření odstranit bez poškození a případně ji znovu použít, zda lze obal znovu naplnit bez výměny uzávěru nebo alespoň uvedeného bezpečnostního prvku (je-li takovým bezpečnostním prvkem) a zda případná možnost nestandardní manipulace s takovým bezpečnostním prvkem je právně významná.

84. Ohledně konkrétního postupu k doplnění skutkových (ale i právních) zjištění odkazuje soud pro doplnění také na podrobný a návodný výčet obsažený v bodě 74 rozsudku MS v Praze ze dne 25. 5. 2026, č. j. 17 A 80/2022-370. Žalovaný je povinen přitom vycházet z právního stavu účinného ke dni vydání napadeného rozhodnutí, vykládat pojem obalu určeného pro spotřebitele autonomně podle vinařského zákona, zkoumat objektivní technické vlastnosti obalu a rozlišovat obě alternativy § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

85. Soud přisvědčil také žalobní námitce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal závěry žalobkyní předloženého znaleckého posudku V. Špilara, jehož cílem bylo posouzení funkčních vlastností obalu KEYKEG. Znalec posuzovaný obal a soustavu jeho komponentů technicky popsal z konstrukčního hlediska a uvedl, že ke kontrole originálnosti obsahu je vypouštěcí ventil opatřen jednorázovým odtrhávacím bezpečnostním prvkem s identifikací obsahu (plombou), přičemž po jeho odtržení dojde k jeho neobnovitelnému znehodnocení a teprve pak může dojít k užití obsahu po osazení speciálním dávkovačem, který je určen k vypuštění obsahu. Z tohoto znaleckého posudku dále vyplynulo, že obal sám je nadto opatřen vlastní signaturou (šarží obalu) a ve spojení se signaturou (šarží vína) tvoří nedělitelný celek. Dle soudu nelze obsah a závěry znaleckého posudku hodnotit jednosměrně pouze tak, jak to učinil žalovaný, který ho odmítl s tím, že znalecký posudek míjí s podstatou věci, neboť se nezabývá faktickou možností jeho opakované naplnitelnosti, jako jedním z podstatných požadavků, který musí splňovat obal dle § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona, a že znalec vycházel ze zákona o obalech. Znalci především nepřísluší hodnocení právních otázek. Proti závěrům znalce V. Špilara postavil žalovaný pouze stručnou argumentaci v rámci odpovědi na odvolací námitky, že plnění předmětných obalů je možné za pomoci plnicího zařízení, které je volně v prodeji a technicky možné a relativně snadné. Závěry znalce žalovaný nijak nevyvrátil, omezil se na jejich odmítnutí, nezajistil si vlastní relevantní odborné posouzení otázek, s nimiž nesouhlasil, ačkoliv právě o závěry uvedeného znaleckého posudku žalobkyně opírala své přesvědčení, že předmětné obaly byly spotřebitelskými obaly a jejich obsah nebyl tedy nebaleným vínem.

86. Žádná konkrétní skutková zjištění k povaze předmětných obalů nelze dovodit ani ze stanoviska Ministerstva zemědělství ze dne 20. 5. 2021, citovaného v napadeném rozhodnutí, tvořeném stručnými odpověďmi na dvě otázky žalovaného. Dle tohoto stanoviska není možné označit za obal určený pro spotřebitele ve smyslu vinařského zákona obal, u kterého při jeho prvním použití dojde „pouze k odlomení plastové plomby (bezpečnostní prvek), kterou lze nahradit plombou novou a obal jako takový lze opakovaně použít, jelikož ventil neztratil svou funkci“ a za jednorázový takový uzávěr, který po odlomení bezpečnostního prvku – plastové bomby neztratí svoji funkčnost. Ve světle definice zákonných pojmů dle vinařského zákona nevnáší ani toto stanovisko do skutkového stavu jasno, neboť zjevně nepovažuje plastovou plombu, nazývanou přitom bezpečnostním prvkem, za součást uzávěru, pokud i po její odlomení má za to, že k naplnění obalu není nutné uzávěr vyměnit. Funkcí plomby a posouzením toho, zda jde o bezpečnostní prvek ve vztahu ke garanci originality obsahu obalu, se stanovisko nezabývá. Ze zprávy ITC, rovněž uvedené v napadeném rozhodnutí, nelze učinit žádný závěr ohledně povahy obalů použitých žalobkyní a jejich uzávěrů, neboť se zaměřuje na potvrzení těsnosti předmětných obalů po opětovném naplnění, která pro podřazení obalu pod pojem spotřebitelského obalu dle vinařského zákona není relevantní. Ani údaje v anglickém jazyce na obalu produktu, které byly posouzeny v předchozí kontrole, dle nichž je obal KEYKEG určený k využití společně s narážecí hlavicí, na něž žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje, nemají žádný důkazní potenciál k vyloučení existence znaků spotřebitelského obalu dle § 3 odst. 1 písm. y) ve spojení s písm. z) vinařského zákona.

87. Žalovaný tedy skutečně neopatřil žádné odborné podklady, z nichž by mohla být učiněna komplexní, jednoznačná a konkrétní skutková zjištění ohledně konstrukce předmětného obalu, zejména jeho uzávěru, včetně případných bezpečnostních prvků a jejich funkce z hlediska toho, zda v případě opakovaného naplnění obalu (jehož možnost není sporována) k tomu může dojít bez výměny jednorázového uzávěru jako celku ve smyslu § 3 odst. 1 písm. z). Není přitom možné vycházet pouze z technické možnosti znovu naplnění obalu, neboť definice nenaplnitelnosti obalu musí být chápána v její úloze ochrany před zneužitím ve smyslu právním, garantujícím originalitu označení obalu, k čemuž směřuje úprava podmínky „bez výměny“ vázaná k jednorázovému uzávěru v ustanovení § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona ve spojení s definicí jednorázového uzávěru jako celku dle § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

88. Žalovanému přitom při opětovném posouzení věci nic nebrání vycházet i ze znaleckého posudku ČZÚ, který navrhoval k provedení důkazu před soudem a který byl vypracován až po vydání napadeného rozhodnutí, který přináší nový výklad funkce uzávěru, konkrétně vztahu mezi ventilem a (zde užitý termín) krytkou, popř. si žalovaný může opatřit jiné odborné podklady k průkazným a dostatečným skutkovým závěrům k posouzení věci.

89. Teprve až po zásadním doplnění skutkových zjištění ohledně povahy žalobkyní použitých obalů je možné posoudit důvodnost dalších žalobních námitek, tedy zda žalobkyně porušila oznamovací povinnost podle ustanovení § 14a vinařského zákona a zda napadené rozhodnutí a jemu předcházející opatření inspekce byla vydána v souladu se zákonem. Dosud nebyl totiž postaven najisto základní skutkový předpoklad napadeného rozhodnutí, tedy, že víno nebylo uloženo v obalu určeném pro spotřebitele ve smyslu § 3 odst. 1 písm. y) ve spojení s písm. z) vinařského zákona, a že šlo tedy o nebalené víno podléhající oznamovací povinnosti podle § 14a vinařského zákona. Vzhledem ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu nemůže soud pro nedostatek skutkových zjištění ani vypořádat žádost žalobkyně, aby soud vyslovil závazné právní názory ohledně povahy předmětných obalů.

90. Na rozdíl od důvodné námitky nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaným při vydání napadeného rozhodnutí neshledal soud důvodnou procesní žalobní námitku vytýkající inspekci nevymezení předmětu kontroly. Předmět kontroly byl seznatelný z úkonů kontroly obsažených v Dokladech o povedených kontrolních úkonech ze dne 1. 6. 2022 a ze dne 24. 6. 2022, zejména z dokumentované komunikace mezi žalobkyní a inspekcí, zaměřené na dokladování dispozice s obaly konkrétních italských perlivých vín. Tato dokumentace svědčí o tom, že sice nikoliv při oznámení kontroly, ale v jejím průběhu byla žalobkyně dostatečně obeznámena s předmětem kontroly. S ohledem na procesní vývoj projednávané věci i závěry tohoto rozsudku se uvedená procesní námitka nadto nejeví jako podstatná. Soud rovněž s ohledem na své závěry ohledně věcné podstaty sporu nepovažoval za relevantní zbývat se výhradami žalobkyně vůči přístupu inspekce k posuzování věci v rámci součinnosti se žalobkyní, které byly uplatňovány na základě předpokladů a hypotéz žalobkyně.

91. V žalobě žalobkyně dále namítala silný protekcionistický efekt, který postup žalovaného vyvolává, když výkladem, kterým upírá obalům POLYKEG a KEYKEG povahu spotřebitelských obalů, prakticky nutí prodávat předmětná perlivá vína pouze v lahvích, což kontrastuje se situací v ostatních členských státech EU, ve kterých je perlivé víno spotřebitelům běžně čepováno z těchto obalů i v provozovnách třetích osob. Žalovaný tak dle žalobkyně narušuje volný pohyb zboží mezi členskými státy EU a Českou republikou. Ve svém posledním obsáhlém podání před jednáním soudu ze dne 9. 6. 2026 vyjadřovala žalobkyně nesouhlas s rozsahem soudního přezkumu s tím, že byl zúžen na autonomní výklad pojmů vinařského zákona a technickou otázku objektivního stavu předmětných obalů, přičemž ustanovení vinařského zákona dle žalobkyně neobstojí před přímo použitelným právem EU upravujícím oblast vinařství, a tvrdila, že předmětem žaloby bylo posouzení zákonnosti překážky přístupu výrobku na český trh a slučitelnost napadeného rozhodnutí s čl. 34 a 36 SFEU.

92. Soud především poukazuje na to, že žalobní body je možné uplatnit pouze v koncentrační lhůtě k podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s., tedy zásadně do dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, jinak k nim nelze přihlédnout. Ačkoliv žalobkyně ve svém podání z 9. 6. 2026 opakovaně tvrdila, že neuplatňuje nové žalobní body a nerozšiřuje žalobu, právě tak tomu je v případě jejích nově vznesených námitek, jako například námitky neprokázané notifikace národní regulace, nové ústavní, akreditační a další argumentace, kterými uplatňuje nové samostatné skutkové důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně dokonce zcela opačně než v žalobě, v níž uvedla, že „vinařský zákon odpovídá unijnímu právu“ a vnitrostátní úpravu označila za eurokonformní, v podání ze dne 9. 6. 2026 a u jednání soudu nově namítala nesoulad ustanovení vinařského zákona s evropským právem. Žalobkyně nemůže očekávat, že soud ke změně jejího

postoje a k související argumentaci, učiněné opožděně dlouho po lhůtě k rozšíření žaloby, bude povinen přihlížet a její žalobní tvrzení si vysvětlovat opačně, než jak jsou uvedena v žalobě.

93. K obsáhlé argumentaci žalobkyně v podání ze dne 9. 6. 2026 soud může přihlédnout pouze v rozsahu, v němž ji lze považovat za rozhojnění včas uplatněných žalobních bodů, které se týkají žalobkyní tvrzeného protekcionismu plynoucího z praxe žalovaného a narušení volného pohybu zboží, konkrétně perlivého vína mezi členskými státy EU a Českou republikou. Tak je tomu u tvrzení žalobkyně, že podřazení výrobků pod režim nebaleného vína a navazující zákaz uvádění do oběhu může představovat opatření s rovnocenným účinkem podle čl. 34 SFEU. Tyto námitky však nemůže v této fázi řízení samostatně vypořádat soud předtím, než bude dostatečně zjištěn skutkový stav tak, aby bylo možno bezpečně usoudit na to, jaká je technická povaha předmětného obalu, zda spadá pod definice odst. 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona a zda víno v něm dovážené tedy skutečně podléhá režimu nebaleného vína, nebo nikoliv.

94. Po tomto zjištění bude muset žalovaný v případě, že dospěje k závěru, že víno v předmětných obalech podléhá jinému právnímu režimu a jiným povinnostem v členských státech EU, než je tomu v České republice, vypořádat námitky žalobkyně týkající se tvrzených negativních dopadů na volný pohyb zboží v rámci EU a tvrzené diskriminace. Soud přitom usoudil, že již ve správním řízení byla námitka rozporu vnitrostátní právní úpravy a postupu inspekce s právem EU latentně materiálně přítomna, neboť bylo zřejmé, že žalobkyně brojí proti odlišnému náhledu inspekce na povahu předmětných obalů ve srovnání s jejich úpravou právem EU. Ostatně sama žalobkyně dopisem iniciovala zahájení kontroly ze strany inspekce, v rámci níž bylo vydáno napadené rozhodnutí, čímž dala najevo svůj zájem na tom, aby bylo posouzeno, proč jsou inspekcí předmětné obaly posuzovány jinak, než je tomu v jiných členských státech EU, a předložila k tomu také průvodní dokumenty k dovezeným vínům, včetně prohlášení o shodě.

95. Povinnost aplikovat zásadu přednosti unijního práva, včetně povinnosti nepoužít vnitrostátní normu, která je v rozporu s právem EU, není omezena jen na soudy, ale týká se i správních orgánů (srovnej rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021-37, a judikaturu tam citovanou). Výjimkou by bylo, pouze pokud by byl evropský předpis v rozporu s ústavním pořádkem (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 50/04 ze dne 8. 3. 2006 nebo sp. zn. Pl. ÚS 5/12 ze dne 31. 1. 2012). Z žádného ustanovení ústavního pořádku nevyplývá, že by právem EU byl vázán pouze soud. S předpisy práva EU je nutno zacházet jako s právem vnitrostátním, s tím, že při rozporu se zákony a podzákonnými předpisy má přednost předpis práva EU.

96. Soud se proto nemůže sám vypořádat s námitkou souladu s unijním právem tak, jak je formulována v žalobě, dříve, než k tomu dostane prostor správní orgán, v návaznosti na jeho skutková zjištění. Sám žalovaný musí při opětovném posouzení věci posoudit soulad svého náhledu na předmětné obaly s evropskou právní úpravou, popř. vysvětlit, pokud je rozdílný, zhodnotit doprovodnou, popř. další s předmětnými obaly související dokumentaci, odpovědět na otázku, jak nahlíží na údaje v doprovodných dokumentech předmětného vína, posoudit, zda není česká právní úprava nebo její výklad a praxe ze strany inspekce diskriminační, nepřiměřený a bránící volnému pohybu zboří, případně zdůvodnit, zda a proč se jeho přístup odlišuje od přístupu jiných členských států EU a vyjádřit se k námitce žalobkyně ohledně možného přibrání výrobce vína nebo dotčených obalových systémů do řízení.

97. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně ohledně zúžení předmětu přezkumu, když žalobkyně se pokouší nově žalobu, jejímiž žalobními body je soud vázán, interpretovat zcela jinak. Z žaloby je zcela zřejmé, že podstata její žalobní argumentace směřovala jednoznačně do nedostatečně zjištěného skutkového stavu a polemizovala s výkladem pojmu spotřebitelského obalu žalovaným. Nelze přitom pominout dosavadní kasační vývoj a závazné právní názory NSS, který ve věci opakovaně rozhodoval a MS v Praze je jeho právními názory vázán.

98. Soud neshledal, že by bylo na místě předkládat předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU, přičemž předmětem rozhodnutí není abstraktní slučitelnost vnitrostátní státní právní úpravy s právem EU,

ale nedostatečná skutková zjištění ohledně předmětných obalů. Takový postup by byl proto předčasný.

Závěr a náklady řízení

99. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, pokud jde o posouzení povahy předmětných obalů, neboť žalovaný neshromáždil dostatek důvodů pro svůj závěr o tom, že žalobkyní používané předmětné obaly nejsou obaly určenými pro spotřebitele ve smyslu vinařského zákona. Bez doplnění těchto skutkových zjištění nelze tedy učinit závěr, že víno nebylo uloženo v obalu určeném pro spotřebitele ve smyslu § 3 odst. 1 písm. y) ve spojení s písm. z) vinařského zákona a že šlo tedy o nebalené víno, podléhající oznamovací povinnosti podle § 14a vinařského zákona. Nebude-li uvedená otázka spolehlivě vyřešena, nemůže obstát ani závěr o porušení oznamovací povinnosti dle § 14a vinařského zákona, ani zákaz uvádění produktu na trh podle § 27 odst. 4 písm. a) bod 6 vinařského zákona.

100. Z uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud nepovažoval za nezbytné rušit podle § 78 odst. 3 s. ř. s. také Opatření inspekce, neboť má za to, že žalovaný v dalším řízení sám posoudí, jaký další procesní postup vůči Opatření inspekce zvolí, a to v intencích závazného právního názoru soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

101. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z nákladů právního zastoupení.

102. O nákladech řízení soud rozhodl jedním komplexním výrokem, tj. jak o nákladech řízení před MS v Praze, tak i v řízeních o dvou kasačních stížnosti, které vedl NSS pod sp. zn. 6 As 334/2023 a 6 As 290/2024. Podle § 110 odst. 3 s.ř.s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. NSS v rozsudku ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-24, k tomu vyložil, že „ v novém rozhodnutí, kterým se řízení končí (§ 61 odst. 1 s. ř. s.), tak krajský (zde městský) soud rozhoduje znovu o náhradě nákladů řízení, a to komplexně. Do těchto nákladů řízení patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.“.

103. Náklady právního zastoupení byly žalobkyni přiznány za 9 úkonů právní služby: převzetí věci, podání žaloby, replika předchozího zástupce žalobkyně, účast na jednání soudu dne 11. 10. 2023, účast na vyhlášení rozsudku dne 18. 10. 2023, vyjádření k první kasační stížnosti, účast na jednání soudu dne 13. 11. 2024, vyjádření k druhé kasační stížnosti, účast na jednání soudu dne 10. 6. 2026.

104. Při určení výše náhrady za úkon právní služby poskytnuté do 31. 12. 2024 postupoval soud dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, („AT“), ve znění účinném do 31. 12. 2024, a za úkon právní služby poskytnuté od 1. 1. 2025 dle AT v aktuálně účinném znění, po novele provedené vyhláškou č. 258/2024 Sb., dle jejíhož čl. II „Přechodné ustanovení“ za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle AT ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.

105. Za účinnosti AT ve znění účinném do 31. 12. 2024 soud přiznal advokátovi odměnu za 6 úkonů právní služby po 3.100 Kč a za jeden úkon právní služby odměnu v poloviční výši 1.550 Kč (účast při vyhlášení rozsudku) podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 AT a celkem 7 paušálních náhrad hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT po 300 Kč. Celková výše těchto nákladů tak činí 22.250 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

106. Za účinnosti AT ve znění účinném od 1. 1. 2025 soud přiznal advokátovi odměnu za dva úkony právní služby po 4.620 Kč podle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bod 5 AT a dvě paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 AT po 450 Kč. Celková výše těchto nákladů tak činí 10.140 Kč.

107. Soud nepřiznal náhradu za doplnění žaloby ze dne 3. 10. 2023, neboť toto doplnění, jak vyplývá z jeho úvodu i podpisu, bylo vypracováno samotnou žalobkyní (resp. jejím jednatelem) a ve vyúčtování zástupce ani není tento úkon uveden. Soud dále nestanovil náhradu za vyjádření – doplnění a návrh ze dne 4. 11. 2024, který došel MS v Praze po 1. rozsudku NSS, neboť převážná část tohoto podání se týká výhrad žalobkyně k rozhodnutí NSS s odkazem na Ústavním soudem vyložená procedurální pravidla a nikoliv vlastní podstaty věci, přičemž ta byla již v předchozích podáních žalobkyně dostatečně obhajována. Stejně tak soud s ohledem na rozhodnutí NSS nepovažoval za účelný návrh na ohledání předmětu sporu. Účelným neshledal ani stručné podání ze dne 12. 1. 2026, obsahující již dříve žalobkyní uváděné návrhy na provedení důkazů. Soud nepřiznal náhradu ani za podání ze dne 9. 6. 2026, které převážně obsahovalo žalobkyní dosud neuplatněnou argumentaci, ke které proto soud nemohl přihlédnout, a nadto vzhledem k tomu, že bylo soudu doručeno den před nařízeným jednáním, nemohl se s ním ani dostatečně seznámit žalovaný a vyjádřit se k němu. Poslední podání, opět ze dne 9. 6. 2026, bylo vyhotoveno a zasláno samotnou žalobkyní (jejím jednatelem).

108. Žalobkyni dále byly přiznány dle § 13 odst. 1 náklady cestovného jejího právního zástupce dle jím předloženého vyúčtování ze dne 13. 11. 2024 za 3 x cestu na trase Brno - Praha – Brno za dostavení se k soudu osobním vozidlem (dle technického průkazu AA SEDAN, 5E Škoda Octavia, SPZ xxx), ve výši 9 523 Kč a související náhrada za ztrátu času na cestách 3 x po trase Brno - Praha - Brno (3 x 5 hodin 20 minut), tj. za celkem 33 započatých půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 3 AT ve výši 3 300 Kč. Celkem tak činí výše náhrady za cestovní výdaje a promeškaný čas 12.823 Kč.

109. Právní zástupce žalobkyně, ač byl k tomu vyzván u jednání soudu dne 10. 6. 2026, soudu své náklady řízení nevyúčtoval. Naposledy vyúčtoval právní zástupce žalobkyně soudu své náklady podáním ze dne 13. 11. 2024. Počínaje tímto datem tak může soudu ohledně nákladů právního zastoupení žalobkyně vycházet pouze z obsahu spisu a rozhodovat o těch jeho úkonech právní služby a výdajích, které jsou ze spisu bezpečně patrny.

110. Celková výše nákladů právního zastoupení činí 45.213 Kč (22.250 Kč + 10.140 Kč + 12.823 Kč). Právní zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a při sazbě 21 % se tak podle § 57 odst. 2 s. ř. s. výše náhrady nákladů právního zastoupení zvyšuje o 9.494,73 Kč a činí tak celkem 54.708 Kč (po zaokrouhlení).

111. S připočtením zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč tak byla žalobkyni přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 57.708 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. června 2026

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.